

EUROPEISKA UNIONEN

EUROPAPARLAMENTET

RÅDET

Bryssel den 30 november 2022
(OR. en)

2020/0365 (COD)

PE-CONS 51/22

PROCIV 116	RELEX 1228
ENV 906	ENER 461
JAI 1218	HYBRID 90
SAN 528	TRANS 596
COSI 232	CYBER 303
CHIMIE 85	TELECOM 375
ENFOPOL 468	ESPACE 101
RECH 505	ATO 70
CT 168	CSC 406
DENLEG 73	ECOFIN 899
COTER 226	CODEC 1343

LAGSTIFTNINGSAKTER OCH ANDRA INSTRUMENT

Ärende: EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV om kritiska entiteters motståndskraft och om upphävande av rådets direktiv 2008/114/EG

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV (EU) .../...

av den

om kritiska entiteters motståndskraft och om upphävande av rådets direktiv 2008/114/EG

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA
DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande¹,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande²,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet³, och

¹ EUT C 286, 16.7.2021, s. 170.

² EUT C 440, 29.10.2021, s. 99.

³ Europaparlamentets ståndpunkt av den 22 november 2022 (ännu inte offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den ...

av följande skäl:

- (1) Som tillhandahållare av samhällsviktiga tjänster spelar kritiska entiteter en oumbärlig roll när det gäller att upprätthålla viktiga samhällsfunktioner eller central ekonomisk verksamhet på den inre marknaden, i en unionsekonomi som i allt högre grad kännetecknas av ömsesidigt beroende. Det är därför mycket viktigt att det inrättas en unionsram som syftar dels till att stärka kritiska entiteters motståndskraft på den inre marknaden genom att fastställa harmoniserade minimiregler, dels till att bistå entiteterna genom enhetligt och särskilt stöd och tillsynsåtgärder.
- (2) I rådets direktiv 2008/114/EG¹ föreskrivs ett förfarande för att klassificera infrastruktur i energi- och transportsektorerna som europeisk kritisk infrastruktur, vars driftstörning eller förstörelse skulle få betydande gränsöverskridande konsekvenser i minst två medlemsstater. Det direktivet är uteslutande inriktat på skyddet av sådan infrastruktur. Vid den utvärdering av direktiv 2008/114/EG som gjordes 2019 konstaterades dock att skyddsåtgärder som enbart gäller enskilda tillgångar inte är tillräckliga för att förhindra alla störningar från att uppstå, på grund av den alltmer sammankopplade och gränsöverskridande karaktären hos den verksamhet som bedrivs med kritisk infrastruktur. Därför är det nödvändigt att ändra ansatsen i riktning mot att säkerställa att risker redovisas bättre, att bättre definiera och skapa enhetlighet i rollen och uppgifterna för kritiska entiteter i egenskap av tillhandahållare av tjänster som är nödvändiga för att den inre marknaden ska kunna fungera, och att unionsregler antas för att stärka kritiska entiteters motståndskraft. Kritiska entiteter bör kunna öka sin förmåga att förebygga, skydda mot, reagera på, stå emot, begränsa, absorbera, anpassa sig till och återhämta sig från incidenter som kan störa tillhandahållandet av samhällsviktiga tjänster.

¹ Rådets direktiv 2008/114/EG av den 8 december 2008 om identifiering av, och klassificering som, europeisk kritisk infrastruktur och bedömning av behovet att stärka skyddet av denna (EUT L 345, 23.12.2008, s. 75).

- (3) Samtidigt som ett antal åtgärder på unionsnivå, såsom det europeiska programmet för skydd av kritisk infrastruktur, och nationell nivå syftar till att stödja skyddet av kritisk infrastruktur i unionen bör mer göras för att de entiteter som driver sådan infrastruktur ska vara bättre rustade att hantera de risker för deras verksamhet som kan leda till störningar i tillhandahållandet av samhällsviktiga tjänster. Mer bör också göras för att bättre rusta sådana entiteter eftersom det finns en dynamisk hotbild, som inbegriper framväxande hybrid- och terroristhot, och ett ökande ömsesidigt beroende mellan infrastruktur och sektorer. Dessutom finns det en ökad fysisk risk på grund av naturkatastrofer och klimatförändringen, som leder till att extrema väderhändelser blir allt vanligare och mer omfattande och medför långsiktiga förändringar i genomsnittliga klimatförhållanden som kan minska kapaciteten, effektiviteten och livslängden för vissa typer av infrastruktur om det inte vidtas klimatanpassningsåtgärder. Den inre marknaden kännetecknas dessutom av fragmentering när det gäller identifiering av kritiska entiteter, eftersom relevanta sektorer och kategorier av entiteter inte erkänns på ett enhetligt sätt som kritiska i alla medlemsstater. Detta direktiv bör därför åstadkomma en solid harmoniseringsnivå när det gäller de sektorer och kategorier av entiteter som omfattas av dess tillämpningsområde.

- (4) Vissa sektorer inom ekonomin, exempelvis energi- och transportsektorerna, är redan reglerade genom sektorsspecifika unionsrättsakter, men dessa rättsakter innehåller bestämmelser som endast rör vissa aspekter av motståndskraften hos entiteter som är verksamma inom de sektorerna. För att på ett heltäckande sätt hantera motståndskraften hos de entiteter som är kritiska för att den inre marknaden ska fungera väl inrättas genom detta direktiv en övergripande ram för att hantera kritiska entiteters motståndskraft med hänsyn till alla faror, oberoende av om det är naturliga faror eller faror orsakade av människan, olyckshändelser eller avsiktligt framkallade faror.
- (5) Det ökande ömsesidiga beroendet mellan infrastruktur och sektorer är ett resultat av ett alltmer gränsöverskridande och ömsesidigt beroende nätverk av tillhandahållande av tjänster som använder viktig infrastruktur i hela unionen inom sektorerna för energi, transporter, bankverksamhet, dricksvatten, avloppsvatten, produktion, bearbetning och distribution av livsmedel, hälso- och sjukvård, rymden, finansmarknadsinfrastruktur och digital infrastruktur samt vissa aspekter av sektorn för offentlig förvaltning. Rymdsektorn omfattas av tillämpningsområdet för detta direktiv när det gäller tillhandahållandet av vissa tjänster som är beroende av markbaserad infrastruktur som ägs, förvaltas och drivs av medlemsstater eller privata parter; infrastruktur som ägs, förvaltas eller drivs av unionen eller för unionens räkning inom ramen för dess rymdprogram omfattas därför inte av tillämpningsområdet för detta direktiv.

När det gäller energisektorn och särskilt metoderna för produktion och överföring av el (avseende elförsörjning) kan det i produktionen av el, när så anses lämpligt, ingå kärnkraftsanläggningars delar för överföring av el, men inte de specifikt kärnkraftsrelaterade delar som omfattas av fördrag och unionsrätt, inbegripet relevanta unionsrättsakter avseende kärnkraft. Processen för identifiering av kritiska entiteter inom livsmedelssektorn bör på lämpligt sätt återspegla den inre marknadens karaktär inom den sektorn och de omfattande unionsreglerna i fråga om allmänna principer och krav för livsmedelslagstiftning och livsmedelssäkerhet. För att säkerställa en proportionerlig ansats och för att på lämpligt sätt återspegla dessa entiteters roll och betydelse på nationell nivå, bör kritiska entiteter därför endast identifieras bland livsmedelsföretag, oavsett om de är vinstdrivande eller inte och oavsett om de är offentliga eller privata, som uteslutande bedriver logistikverksamhet och grossisthandel samt storskalig industriell produktion och bearbetning med en betydande marknadsandel på nationell nivå. Detta ömsesidiga beroende innebär att alla störningar av samhällsviktiga tjänster, även sådana som till en början är begränsade till en entitet eller en sektor, kan få dominoeffekter i vidare bemärkelse, vilket kan leda till långtgående och långvariga negativa konsekvenser för tillhandahållandet av tjänster på hela den inre marknaden. Större kriser såsom covid-19-pandemin har visat hur sårbara våra alltmer av varandra beroende samhällen är för risker med låg sannolikhet och stora konsekvenser.

- (6) De entiteter som deltar i tillhandahållandet av samhällsviktiga tjänster omfattas i allt högre grad av olika krav som införs enligt nationell rätt. Vissa medlemsstater ställer mindre hårda säkerhetskrav på dessa entiteter, vilket inte bara leder till olika grad av motståndskraft utan också riskerar att ge negativa effekter för upprätthållandet av viktiga samhällsfunktioner eller central ekonomisk verksamhet i unionen och skapar hinder för den inre marknadens funktion. Investerare och företag kan förlita sig på och ha förtroende för kritiska entiteter som är motståndskraftiga, och tillförlitlighet och förtroende är hörnstenar i en välfungerande inre marknad. Likartade typer av entiteter betraktas som kritiska i vissa medlemsstater men inte i andra, och de som identifieras som kritiska omfattas av olika krav i olika medlemsstater. Detta leder till en ytterligare och onödigt administrativ börda för företag som bedriver gränsöverskridande verksamhet, särskilt för företag med verksamhet i medlemsstater som ställer hårdare krav. En unionsram skulle därför också leda till likvärdiga förutsättningar för kritiska entiteter i hela unionen.
- (7) Det är nödvändigt att införa harmoniserade minimiregler för att säkerställa tillhandahållandet av samhällsviktiga tjänster på den inre marknaden, stärka kritiska entiteters motståndskraft samt förbättra det gränsöverskridande samarbetet mellan behöriga myndigheter. Det är viktigt att dessa regler är framtidssäkrade när det gäller utformning och genomförande, samtidigt som utrymme ges för den flexibilitet som krävs. Det är också mycket viktigt att förbättra kritiska entiteters förmåga att tillhandahålla samhällsviktiga tjänster med avseende på en rad olika risker.

- (8) För att uppnå en hög grad av motståndskraft bör medlemsstaterna identifiera kritiska entiteter som kommer att omfattas av särskilda krav och tillsyn och som kommer att ges särskilt stöd och vägledning med avseende på alla relevanta risker.
- (9) Med tanke på hur viktig cybersäkerhet är för kritiska entiteters motståndskraft och för att skapa enhetlighet bör man, när så är möjligt, säkerställa samstämmighet mellan detta direktiv och Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) .../...¹⁺. Med tanke på den högre frekvensen av och de särskilda egenskaperna hos cyberrisker införs det genom direktiv (EU) .../...⁺⁺ heltäckande krav på en stor uppsättning entiteter för att säkerställa deras cybersäkerhet. Eftersom cybersäkerhet hanteras i tillräcklig grad genom (EU) .../...⁺⁺ bör de frågor som omfattas av det direktivet uteslutas från tillämpningsområdet för det här direktivet, utan att det påverkar tillämpningen av den särskilda ordningen för entiteter inom sektorn för digital infrastruktur.
- (10) Om det enligt bestämmelser i sektorsspecifika unionsrättsakter krävs att kritiska entiteter ska vidta åtgärder för att stärka sin motståndskraft, och om dessa krav av medlemsstaterna erkänns vara minst likvärdiga med motsvarande skyldigheter enligt det här direktivet, bör de relevanta bestämmelserna i det här direktivet inte vara tillämpliga, för att undvika dubbelarbete och onödig börda. I sådant fall bör de relevanta bestämmelserna i de unionsrättsakterna tillämpas. Om de relevanta bestämmelserna i det här direktivet inte är tillämpliga bör inte heller bestämmelserna om tillsyn och kontroll av efterlevnad i det här direktivet vara tillämpliga.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) .../... av den ... om åtgärder för en hög gemensam cybersäkerhetsnivå i hela unionen, om ändring av förordning (EU) nr 910/2014 och direktiv (EU) 2018/1972, och om upphävande av direktiv (EU) 2016/1148 (NIS 2-direktivet) (EUT ...).

⁺ EUT: Vänligen för in nummer för det direktiv som återfinns i dokument PE-CONS 32/22 (2020/0359(COD)) och för in det direktivets nummer, datum och EUT-hänvisning i fotnoten.

⁺⁺ EUT: Vänligen för in numret på det direktiv som finns i dokument PE-CONS 32/22 (2020/0359(COD)).

- (11) Detta direktiv påverkar inte medlemsstaternas och deras myndigheters befogenheter i fråga om administrativ självständighet eller deras ansvar att skydda den nationella säkerheten och försvaret eller deras befogenhet att skydda andra väsentliga statliga funktioner, särskilt i fråga om allmän säkerhet, territoriell integritet och upprätthållande av lag och ordning. Undantaget för offentliga förvaltningsentiteter från tillämpningsområdet för detta direktiv bör tillämpas på entiteter vars verksamhet till övervägande del bedrivs på områdena nationell säkerhet, allmän säkerhet, försvar eller brottsbekämpning, inbegripet utredning, upptäckt och lagföring av brott. Offentliga förvaltningsentiteter vars verksamhet endast marginellt hänför sig till dessa områden bör dock omfattas av detta direktivs tillämpningsområde. Vid tillämpningen av detta direktiv anses entiteter med tillsynsbefogenheter inte bedriva verksamhet på brottsbekämpningsområdet, och de är därför inte undantagna från detta direktivs tillämpningsområde på den grunden. Offentliga förvaltningsentiteter som inrättats gemensamt med ett tredjeland i enlighet med ett internationellt avtal är undantagna från detta direktivs tillämpningsområde. Detta direktiv är inte tillämpligt på medlemsstaternas diplomatiska och konsulära beskickningar i tredjeländer.

Vissa kritiska entiteter bedriver verksamhet på områdena nationell säkerhet, allmän säkerhet, försvar eller brottsbekämpning, inbegripet utredning, upptäckt och lagföring av brott, eller tillhandahåller tjänster uteslutande till offentliga förvaltningsentiteter som till övervägande del bedriver verksamhet på de områdena. Med tanke på medlemsstaternas ansvar att skydda den nationella säkerheten och försvaret bör medlemsstaterna kunna besluta att skyldigheterna för kritiska entiteter enligt detta direktiv helt eller delvis inte ska gälla dessa kritiska entiteter om de tjänster de tillhandahåller eller den verksamhet de bedriver till övervägande del har anknytning till områdena nationell säkerhet, allmän säkerhet, försvar eller brottsbekämpning, inbegripet utredning, upptäckt och lagföring av brott. Kritiska entiteter vars tjänster eller verksamhet endast marginellt hänför sig till dessa områden bör fortfarande omfattas av detta direktivs tillämpningsområde. Ingen medlemsstat bör vara skyldig att lämna information vars avslöjande skulle strida mot dess väsentliga intressen i fråga om nationell säkerhet. Unionsregler eller nationella regler till skydd för säkerhetsskyddsklassificerade uppgifter och sekretessavtal är relevanta i detta sammanhang.

- (12) För att inte äventyra nationell säkerhet eller kritiska entiteters säkerhetsintressen och kommersiella intressen bör tillgången till samt utbytet och hanteringen av känslig information ske med försiktighet och med särskild hänsyn till de transmissionskanaler och den lagringskapacitet som används.
- (13) I syfte att säkerställa ett heltäckande förhållningssätt för kritiska entiteters motståndskraft bör varje medlemsstat inrätta en strategi för att stärka kritiska entiteters motståndskraft (*strategin*). Strategin bör fastställa de strategiska mål och policyåtgärder som ska genomföras. Strategin bör, i syfte att uppnå samstämmighet och effektivitet, utformas så att den smidigt integrerar befintlig politik och, när så är möjligt, bygger på relevanta befintliga nationella och sektorsspecifika strategier, planer eller liknande dokument. För att uppnå ett heltäckande förhållningssätt bör medlemsstaterna säkerställa att deras strategier innehåller en policyram för utökat samarbete mellan de behöriga myndigheterna enligt detta direktiv och de behöriga myndigheterna enligt direktiv (EU) .../...⁺ i samband med utbyte av information om cybersäkerhetsrisker, cyberhot och cyberincidenter och icke-cyberrelaterade risker, hot och incidenter och i samband med fullgörandet av tillsynsuppgifter. Vid inrättandet av sina strategier bör medlemsstaterna ta vederbörlig hänsyn till hybridkaraktären hos hoten mot kritiska entiteter.

⁺ EUT: Vänligen för in numret på det direktiv som finns i dokument PE-CONS 32/22 (2020/0359(COD)).

- (14) Medlemsstaterna bör underrätta kommissionen om sina strategier och om betydande uppdateringar av dem, särskilt för att kommissionen ska kunna bedöma huruvida detta direktiv tillämpas korrekt när det gäller policyval avseende kritiska entiteters motståndskraft på nationell nivå. Informationen om strategierna kan vid behov lämnas som sekretessbelagd information. Kommissionen bör utarbeta en sammanfattande rapport om de strategier som medlemsstaterna har informerat om, vilken ska ligga till grund för informationsutbyte för att identifiera bästa praxis och frågor av gemensamt intresse inom ramen för gruppen för kritiska entiteters motståndskraft. På grund av den känsliga karaktären hos den aggregerade information som ska ingå i den sammanfattande rapporten, oavsett om den är sekretessbelagd eller inte, bör kommissionen på lämpligt sätt beakta säkerheten för de kritiska entiteterna, medlemsstaterna och unionen. Den sammanfattande rapporten och strategierna bör skyddas mot olagliga eller avsiktligt skadliga handlingar och bör endast vara tillgängliga för behöriga personer i syfte att uppfylla målen i detta direktiv. Informationen om strategierna och om betydande uppdateringar av dem bör även hjälpa kommissionen att förstå hur förhållningssätten till kritiska entiteters motståndskraft utvecklas och bidra till övervakningen av effekterna och mervärdet av detta direktiv, vilket kommissionen regelbundet ska se över.

- (15) Medlemsstaternas åtgärder för att identifiera och bidra till att säkerställa kritiska entiteters motståndskraft bör följa en riskbaserad ansats med inriktning på de entiteter som är mest relevanta för att viktiga samhällsfunktioner och central ekonomisk verksamhet ska kunna upprätthållas. För att säkerställa en sådan riktad ansats bör varje medlemsstat inom en harmoniserad ram göra en bedömning av relevanta risker för naturolyckor och risker orsakade av människan, inbegripet risker av sektorsövergripande eller gränsöverskridande slag, som kan påverka tillhandahållandet av samhällsviktiga tjänster, däribland olyckor, naturkatastrofer, hot mot folkhälsan såsom pandemier och hybridhot eller andra antagonistiska hot, inklusive terroristbrott, brottslig infiltration och sabotage (*medlemsstaternas riskbedömning*). När medlemsstaternas riskbedömningar görs bör medlemsstaterna ta hänsyn till andra allmänna eller sektorsspecifika riskbedömningar som har gjorts enligt andra unionsrättsakter och bör ta hänsyn till i hur stor grad sektorer är beroende av varandra, inbegripet av sektorer i andra medlemsstater och tredjeländer. Resultatet av medlemsstaternas riskbedömningar bör användas för att identifiera kritiska entiteter och bistå dessa entiteter med att uppfylla sina krav på motståndskraft. Detta direktiv är endast tillämpligt på medlemsstater och kritiska entiteter som är verksamma inom unionen. Den expertis och kunskap som genereras av de behöriga myndigheterna, särskilt genom riskbedömningar, och av kommissionen, särskilt genom olika former av stöd och samarbete, kan dock användas, när så är lämpligt och i enlighet med tillämpliga rättsliga instrument, till förmån för tredjeländer, särskilt de i unionens direkta grannskap, genom att bidra till det befintliga samarbetet om motståndskraft.

- (16) För att säkerställa att alla relevanta entiteter omfattas av kraven på motståndskraft i detta direktiv och för att minska skillnaderna i det avseendet är det viktigt att införa harmoniserade regler som möjliggör en enhetlig identifiering av kritiska entiteter i hela unionen och samtidigt ger medlemsstaterna möjlighet att på lämpligt sätt återge dessa entiteters roll och betydelse på nationell nivå. Varje medlemsstat bör vid tillämpning av de kriterier som fastställs i detta direktiv identifiera entiteter som tillhandahåller en eller flera samhällsviktiga tjänster och som bedriver verksamhet och har kritisk infrastruktur på dess territorium. En entitet bör anses bedriva verksamhet på territoriet i en medlemsstat där den utför verksamhet som är nödvändig för den eller de samhällsviktiga tjänsterna i fråga och där den entitetens kritiska infrastruktur, som används för att tillhandahålla tjänsten eller tjänsterna, är belägen. Om ingen entitet uppfyller dessa kriterier i en medlemsstat bör den medlemsstaten inte vara skyldig att identifiera en kritisk entitet i motsvarande sektor eller undersektor. För att skapa ändamålsenlighet, effektivitet, enhetlighet och rättssäkerhet bör det också fastställas lämpliga regler för att underrätta entiteter om att de har identifierats som kritiska entiteter.

- (17) Medlemsstaterna bör, på ett sätt som uppfyller målen för detta direktiv, till kommissionen överlämna en förteckning över samhällsviktiga tjänster, antalet kritiska entiteter som har identifierats för varje sektor och undersektor som anges i bilagan och för den eller de samhällsviktiga tjänster som varje entitet tillhandahåller och, om sådana tillämpas, tröskelvärden. Det bör vara möjligt att presentera tröskelvärden som sådana eller i aggregerad form, vilket innebär att genomsnittliga uppgifter kan anges per geografiskt område, per år, per sektor, per undersektor eller på annat sätt, och att uppgifter om intervallet för tillhandahållna indikatorer kan ingå.
- (18) Det bör upprättas kriterier för att fastställa hur betydande en störande effekt som uppstår till följd av en incident är. Dessa kriterier bör utgå från de kriterier som fastställs i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/1148¹ för att ta vara på medlemsstaternas ansträngningar för att identifiera leverantörer av samhällsviktiga tjänster enligt definitionen i det direktivet, och de erfarenheter som har gjorts i det avseendet. Större kriser såsom covid-19-pandemin har visat hur viktigt det är att säkerställa säkerheten i leveranskedjan och hur störningar av den kan få negativa ekonomiska och samhällsliga konsekvenser inom ett stort antal sektorer och över gränserna. Medlemsstaterna bör därför i möjligaste mån även beakta effekterna på leveranskedjan när de fastställer i hur stor grad andra sektorer och undersektorer är beroende av den samhällsviktiga tjänst som tillhandahålls av en kritisk entitet.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/1148 av den 6 juli 2016 om åtgärder för en hög gemensam nivå på säkerhet i nätverks- och informationssystem i hela unionen (EUT L 194, 19.7.2016, s. 1).

- (19) I enlighet med tillämplig unionsrätt och nationell rätt, inbegripet Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/452¹, som inrättar en ram för granskning av utländska direktinvesteringar i unionen, bör det potentiella hot som utländskt ägande av kritisk infrastruktur inom unionen utgör erkännas, eftersom tjänster, ekonomin och unionsmedborgarnas fria rörlighet och säkerhet är beroende av en välfungerande kritisk infrastruktur.
- (20) Enligt direktiv (EU) .../...⁺ ska entiteter som tillhör sektorn för digital infrastruktur, vilka kan identifieras som kritiska entiteter enligt det här direktivet, vidta lämpliga och proportionella tekniska, driftsrelaterade och organisatoriska åtgärder för att hantera risker som hotar säkerheten i nätverks- och informationssystem samt för att underrätta om betydande incidenter och cyberhot. Eftersom hot mot säkerheten i nätverks- och informationssystem kan ha olika ursprung tillämpas i direktiv (EU) .../...⁺ en allriskansats som omfattar motståndskraften hos nätverks- och informationssystem och dessa systems fysiska komponenter och miljö.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/452 av den 19 mars 2019 om upprättande av en ram för granskning av utländska direktinvesteringar i unionen (EUT L 79I, 21.3.2019, s. 1).

⁺ EUT: Vänligen för in numret på det direktiv som finns i dokument PE-CONS 32/22 (2020/0359(COD)).

Eftersom de krav som fastställs i direktiv (EU) .../...⁺ i det avseendet minst är likvärdiga med motsvarande skyldigheter enligt det här direktivet, bör de skyldigheter som fastställs i artikel 11 och kapitlen III, IV och VI i detta direktiv inte vara tillämpliga på entiteter som tillhör sektorn för digital infrastruktur, för att undvika dubbelarbete och en onödig administrativ börda. Med tanke på hur viktiga de tjänster som tillhandahålls av entiteter inom sektorn för digital infrastruktur är för kritiska entiteter som tillhör alla andra sektorer, bör medlemsstaterna dock, med utgångspunkt i de kriterier och enligt det förfarande som föreskrivs i det här direktivet, identifiera entiteter som tillhör sektorn för digital infrastruktur som kritiska entiteter. Följaktligen bör strategierna, medlemsstaternas riskbedömningar och de stödåtgärder som anges i kapitel II i det här direktivet vara tillämpliga. Medlemsstaterna bör ha rätt att anta eller behålla bestämmelser i nationell rätt för att uppnå en högre grad av motståndskraft för dessa kritiska entiteter, förutsatt att dessa bestämmelser är förenliga med tillämplig unionsrätt.

⁺ EUT: Vänligen för in numret på det direktiv som finns i dokument PE-CONS 32/22 (2020/0359(COD)).

- (21) I unionsrätten om finansiella tjänster införs heltäckande krav på att finansiella entiteter ska hantera alla risker de ställs inför, inklusive operativa risker, och säkerställa driftskontinuitet. Denna rätt inbegriper Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 648/2012¹, (EU) nr 575/2013² och (EU) nr 600/2014³ samt Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU⁴ och 2014/65/EU⁵. Denna rättsliga ram kompletteras av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) .../...⁶⁺, där det fastställs krav som är tillämpliga på finansiella entiteter i fråga om riskhantering inom informations- och kommunikationsteknik (IKT), däribland beträffande skyddet av fysisk IKT-infrastruktur. Eftersom de entiteternas motståndskraft därför omfattas på ett heltäckande sätt bör artikel 11 och kapitlen III, IV och VI i det här direktivet inte vara tillämpliga på dessa entiteter, för att undvika dubbelarbete och en onödig administrativ börda.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (EUT L 201, 27.7.2012, s. 1).

² Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

³ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 600/2014 av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 84).

⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av direktiv 2002/92/EG och av direktiv 2011/61/EU (EUT L 173, 12.6.2014, s. 349).

⁶ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) .../... av den ... om digital operativ motståndskraft för finanssektorn och om ändring av förordningarna (EG) nr 1060/2009, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 909/2014 och (EU) 2016/1011 (EUT ...).

⁺ EUT: Vänligen för in nummer för den förordning som återfinns i dokument PE-CONS 41/22 (2020/0266(COD)) och för in den förordningens nummer, datum och EUT-hänvisning i fotnoten.

Med tanke på hur viktiga de tjänster som tillhandahålls av entiteter i finanssektorn är för kritiska entiteter som tillhör alla andra sektorer, bör medlemsstaterna dock, med utgångspunkt i de kriterier och enligt det förfarande som föreskrivs i det här direktivet, identifiera entiteter i finanssektorn som kritiska entiteter. Följaktligen bör strategierna, medlemsstaternas riskbedömningar och de stödåtgärder som anges i kapitel II i det här direktivet vara tillämpliga. Medlemsstaterna bör ha rätt att anta eller behålla bestämmelser i nationell rätt för att uppnå en högre grad av motståndskraft för dessa kritiska entiteter, förutsatt att dessa bestämmelser är förenliga med tillämplig unionsrätt.

- (22) Medlemsstaterna bör utse eller inrätta myndigheter som är behöriga att övervaka tillämpningen av och vid behov kontrollera efterlevnaden av reglerna i detta direktiv och säkerställa att dessa myndigheter har tillräckliga befogenheter och resurser. Med tanke på skillnaderna i nationella styrningsstrukturer och för att skydda redan befintliga sektoriella arrangemang eller unionens tillsyns- och regleringsorgan samt för att undvika dubbelarbete bör medlemsstaterna kunna utse eller inrätta mer än en behörig myndighet. Om en medlemsstat utser eller inrättar mer än en behörig myndighet bör den tydligt avgränsa de berörda myndigheternas respektive uppgifter och säkerställa att de samarbetar smidigt och effektivt. Alla behöriga myndigheter bör också samarbeta mer generellt med andra relevanta myndigheter, på både unionsnivå och nationell nivå.

- (23) För att underlätta gränsöverskridande samarbete och kommunikation och för att göra det möjligt att genomföra detta direktiv på ett effektivt sätt bör varje medlemsstat, utan att det påverkar tillämpningen av kraven i sektorsspecifika unionsrättsakter, utse en gemensam kontaktpunkt med ansvar för samordningen av frågor angående kritiska entiteters motståndskraft och gränsöverskridande samarbete på unionsnivå (*gemensam kontaktpunkt*), i förekommande fall inom en behörig myndighet. Varje gemensam kontaktpunkt bör även vid behov samarbeta och samordna kommunikationen med sin medlemsstats behöriga myndigheter, andra medlemsstaters gemensamma kontaktpunkter och gruppen för kritiska entiteters motståndskraft.
- (24) De behöriga myndigheterna enligt detta direktiv och de behöriga myndigheterna enligt direktiv (EU) .../...⁺ bör samarbeta och utbyta information i fråga om cybersäkerhetsrisker, cyberhot och cyberincidenter och icke-cyberrelaterade risker, hot och incidenter som påverkar kritiska entiteter samt i fråga om relevanta åtgärder som vidtas de behöriga myndigheterna enligt det här direktivet och de behöriga myndigheterna enligt direktiv (EU) .../...⁺. Det är viktigt att medlemsstaterna säkerställer att kraven i det här direktivet och i direktiv (EU) .../...⁺ genomförs på ett kompletterande sätt och att kritiska entiteter inte utsätts för en administrativ börda som går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå målen i det här direktivet och i det direktivet.

⁺ EUT: Vänligen för in numret på det direktiv som finns i dokument PE-CONS 32/22 (2020/0359(COD)).

- (25) Medlemsstaterna bör ge kritiska entiteter, inbegripet dem som kan betecknas som små eller medelstora företag, stöd för att stärka sin motståndskraft, i enlighet med medlemsstaternas skyldigheter enligt detta direktiv, utan att detta påverkar de kritiska entiteternas eget rättsliga ansvar för att säkerställa efterlevnaden, och därvid förhindra en oskälig administrativ börda. Framför allt skulle medlemsstaterna kunna utarbeta vägledningsmaterial och metoder, stödja anordnandet av övningar för att testa kritiska entiteters motståndskraft och tillhandahålla rådgivning och utbildning för kritiska entiteters personal. Om det är nödvändigt och motiverat av mål av allmänt intresse kan medlemsstaterna tillhandahålla ekonomiska resurser och bör underlätta frivilligt utbyte av information och utbyte av god praxis mellan kritiska entiteter, utan att detta påverkar tillämpningen av de konkurrensregler som fastställs i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget).
- (26) I syfte att stärka motståndskraften hos kritiska entiteter som identifierats av medlemsstaterna och för att minska den administrativa bördan för dessa kritiska entiteter, bör de behöriga myndigheterna samråda med varandra när så är lämpligt i syfte att säkerställa att detta direktiv tillämpas på ett konsekvent sätt. Dessa samråd bör inledas på begäran av en berörd behörig myndighet och vara inriktade på att säkerställa en enhetlig ansats när det gäller sammankopplade kritiska entiteter som använder kritisk infrastruktur som är fysiskt sammankopplad mellan två eller flera medlemsstater, som tillhör samma koncerner eller företagsstrukturer, eller som har identifierats i en medlemsstat och tillhandahåller samhällsviktiga tjänster till eller i andra medlemsstater.

- (27) Om det enligt bestämmelser i unionsrätten eller nationell rätt krävs att kritiska entiteter ska bedöma risker som är relevanta för tillämpningen av detta direktiv och vidta åtgärder för att säkerställa sin motståndskraft, bör dessa krav beaktas på lämpligt sätt vid tillsynen av de kritiska entiteternas efterlevnad av detta direktiv.
- (28) Kritiska entiteter bör ha en heltäckande bild av de relevanta risker som de är utsatta för och en skyldighet att analysera de riskerna. För det ändamålet bör de göra riskbedömningar när det är nödvändigt med hänsyn till deras specifika omständigheter och utvecklingen av riskerna, och under alla omständigheter vart fjärde år, för att bedöma alla relevanta risker som kan störa tillhandahållandet av deras samhällsviktiga tjänster (*riskbedömning av kritiska entiteter*). Om kritiska entiteter, i enlighet med skyldigheter som föreskrivs i andra rättsakter, har gjort andra riskbedömningar eller utarbetat dokument som är relevanta för riskbedömningen av kritiska entiteter bör de kunna använda dessa bedömningar och dokument för att uppfylla kraven i detta direktiv avseende riskbedömning av kritiska entiteter. En behörig myndighet bör kunna slå fast att en befintlig riskbedömning som gjorts av en kritisk entitet och som omfattar relevanta risker och den relevanta beroendegraden helt eller delvis uppfyller de skyldigheter som fastställs i detta direktiv.

- (29) Kritiska entiteter bör vidta de tekniska, säkerhetsmässiga och organisatoriska åtgärder som är lämpliga och proportionella i förhållande till de risker de ställs inför, i syfte att förebygga, skydda mot, reagera på, stå emot, begränsa, absorbera, anpassa sig till och återhämta sig efter en incident. De kritiska entiteterna bör vidta dessa åtgärder i enlighet med detta direktiv, men den detaljerade utformningen och omfattningen av åtgärderna bör avspegla de olika risker som varje kritisk entitet har identifierat inom ramen för sin riskbedömning av kritiska entiteter och särdragen hos den entiteten på ett ändamålsenligt och proportionerligt sätt. I syfte att främja en enhetlig unionsomfattande ansats bör kommissionen efter samråd med gruppen för kritiska entiteters motståndskraft anta icke-bindande riktlinjer för att närmare fastställa de tekniska, säkerhetsmässiga och organisatoriska åtgärderna. Medlemsstaterna bör säkerställa att varje kritisk entitet utser en sambandsansvarig eller motsvarande som kontaktpunkt med de behöriga myndigheterna.

- (30) För effektivitetens och ansvarsutkrävandets skull bör de kritiska entiteterna beskriva de åtgärder som de vidtar tillräckligt detaljerat för att dessa syften avseende effektivitet och ansvarsutkrävande ska uppnås, med hänsyn till de identifierade riskerna, i en plan för motståndskraft eller i ett eller flera dokument som är likvärdiga med en plan för motståndskraft, och tillämpa den planen i praktiken. Om en kritisk entitet redan har vidtagit tekniska, säkerhetsmässiga och organisatoriska åtgärder och utarbetat dokument, i enlighet med andra rättsakter, som är relevanta för motståndskraftsstärkande åtgärder enligt detta direktiv, bör den, i syfte att undvika dubbelarbete, kunna använda dessa åtgärder och dokument för att uppfylla kraven avseende motståndskraft enligt detta direktiv. För att undvika dubbelarbete bör en behörig myndighet kunna slå fast att befintliga åtgärder för motståndskraft som vidtagits av en kritisk entitet och som adresserar dess skyldighet att vidta tekniska, säkerhetsmässiga och organisatoriska åtgärder enligt detta direktiv helt eller delvis uppfyller kraven i detta direktiv.

- (31) I Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 725/2004¹ och (EG) nr 300/2008² samt Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/65/EG³ fastställs krav som är tillämpliga på entiteter inom luftfarts- och sjöfartssektorerna för att förebygga incidenter till följd av olagliga handlingar och för att stå emot och begränsa konsekvenserna av sådana incidenter. De åtgärder som krävs enligt det här direktivet är bredare i fråga om de risker som behandlas och de åtgärder som ska vidtas, men kritiska entiteter inom dessa sektorer bör i sin plan för motståndskraft eller motsvarande dokument återge de åtgärder som har vidtagits enligt dessa andra unionsrättsakter. Kritiska entiteter ska också ta hänsyn till Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/96/EG⁴, där det införs en nätövergripande vägsäkerhetsbedömning för att kartlägga riskerna för olyckor och en riktad vägsäkerhetsinspektion för att, på grundval av inspektioner på plats av befintliga vägar eller vägsträckor, identifiera farliga förhållanden, brister och problem som ökar risken för olyckor och personskador. Säkerställande av de kritiska entiteternas skydd och motståndskraft är av yttersta vikt för järnvägssektorn, och när de kritiska entiteterna genomför åtgärder för motståndskraft i enlighet med det här direktivet uppmuntras de att hänvisa till icke-bindande riktlinjer och dokument över god praxis som har utarbetats inom ramen för sektorsbaserade arbetsflöden, exempelvis EU:s plattform för tågresenärers säkerhet som inrättats genom kommissionens beslut 2018/C 232/03⁵.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 725/2004 av den 31 mars 2004 om förbättrat sjöfartsskydd på fartyg och i hamnanläggningar (EUT L 129, 29.4.2004, s. 6).

² Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 300/2008 av den 11 mars 2008 om gemensamma skyddsregler för den civila luftfarten och om upphävande av förordning (EG) nr 2320/2002 (EUT L 97, 9.4.2008, s. 72).

³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/65/EG av den 26 oktober 2005 om ökat hamnskydd (EUT L 310, 25.11.2005, s. 28).

⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/96/EG av den 19 november 2008 om förvaltning av vägars säkerhet (EUT L 319, 29.11.2008, s. 59).

⁵ Kommissionens beslut av den 29 juni 2018 om inrättandet av EU:s plattform för tågresenärers säkerhet 2018/C 232/03 (EUT C 232, 3.7.2018, s. 10).

- (32) Risken för att anställda vid kritiska entiteter eller deras uppdragstagare till exempel missbrukar sina åtkomsträttigheter inom den kritiska entitetens organisation för skadliga ändamål är ett växande problem. Medlemsstaterna bör därför ange på vilka villkor kritiska entiteter, i vederbörligen motiverade fall och med beaktande av medlemsstaternas riskbedömningar, får ansöka om bakgrundskontroll av personer som ingår i specifika personalkategorier. Det bör säkerställas att de berörda myndigheterna bedömer sådana ansökningar inom en rimlig tidsram och behandlar dem i enlighet med nationell rätt och nationella förfaranden samt relevant och tillämplig unionsrätt, inbegripet om skydd av personuppgifter. För att bekräfta identiteten på en person som är föremål för en bakgrundskontroll är det lämpligt att medlemsstaterna kräver ett identitetsbevis, såsom pass, nationellt identitetskort eller digitala identifieringsformer, i enlighet med tillämplig rätt.

Bakgrundskontroller bör omfatta en kontroll av den berörda personen i kriminalregister. Medlemsstaterna bör använda det europeiska informationssystemet för utbyte av uppgifter ur kriminalregister i enlighet med de förfaranden som fastställs i rådets rambeslut 2009/315/RIF¹ och, i förekommande och tillämpliga fall, Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/816² för att inhämta information ur kriminalregister som innehas av andra medlemsstater. Medlemsstaterna kan också, i förekommande och tillämpliga fall, utnyttja andra generationen av Schengens informationssystem (SIS II), som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1862³, underrättelser och annan tillgänglig objektiv information som kan vara nödvändig för att avgöra om den berörda personen är lämplig för att arbeta i den befattning för vilken den kritiska entiteten har begärt en bakgrundskontroll.

¹ Rådets rambeslut 2009/315/RIF av den 26 februari 2009 om organisationen av medlemsstaternas utbyte av uppgifter ur kriminalregistret och uppgifternas innehåll (EUT L 93, 7.4.2009, s. 23).

² Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/816 av den 17 april 2019 om inrättande av ett centraliserat system för identifiering av medlemsstater som innehar uppgifter om fällande domar mot tredjelandsmedborgare och statslösa personer (Ecris-TCN) för att komplettera det europeiska informationssystemet för utbyte av uppgifter ur kriminalregister och om ändring av förordning (EU) 2018/1726 (EUT L 135, 22.5.2019, s. 1).

³ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1862 av den 28 november 2018 om inrättande, drift och användning av Schengens informationssystem (SIS) på området polissamarbete och straffrättsligt samarbete, om ändring och upphävande av rådets beslut 2007/533/RIF och om upphävande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1986/2006 och kommissionens beslut 2010/261/EU (EUT L 312, 7.12.2018, s. 56).

- (33) En mekanism för anmälan av vissa incidenter bör inrättas för att göra det möjligt för de behöriga myndigheterna att reagera snabbt och ändamålsenligt på incidenter och få en heltäckande bild av verkningarna, arten och de möjliga konsekvenserna av samt orsaken till incidenter som de kritiska entiteterna hanterar. De kritiska entiteterna bör utan onödigt dröjsmål lämna in en anmälan till de behöriga myndigheterna om incidenter som medför en betydande störning eller kan medföra en betydande störning av tillhandahållandet av samhällsviktiga tjänster. Om detta inte är operativt omöjligt bör de kritiska entiteterna lämna in en första anmälan senast 24 timmar efter det att de har fått kännedom om en incident. Den första anmälan bör endast innehålla den information som är absolut nödvändig för att göra den behöriga myndigheten medveten om incidenten och för att den kritiska entiteten vid behov ska kunna söka hjälp. En sådan anmälan bör om möjligt innehålla information om den förmodade orsaken till incidenten. Medlemsstaterna bör säkerställa att kravet på att lämna in denna första anmälan inte avleder den kritiska entitetens resurser från verksamhet som rör incidenthantering, vilken bör prioriteras. Den första anmälan bör i förekommande fall åtföljas av en detaljerad rapport senast en månad efter incidenten. Den detaljerade rapporten bör komplettera den första anmälan och ge en mer komplett bild av incidenten.

- (34) Standardisering bör förbli en i första hand marknadsdriven process. Det kan dock fortfarande finnas situationer där det är lämpligt att kräva överensstämmelse med specificerade standarder. Medlemsstaterna bör, när så är användbart, uppmuntra användning av europeiska och internationella standarder och tekniska specifikationer som är relevanta för åtgärder för säkerhet och motståndskraft som är tillämpliga på kritiska entiteter.
- (35) Kritiska entiteter bedriver i allmänhet sin verksamhet inom ramen för ett allt mer sammankopplat nätverk av tillhandahållande av tjänster och infrastruktur och tillhandahåller ofta samhällsviktiga tjänster i mer än en medlemsstat, men vissa av dessa kritiska entiteter har särskild betydelse för unionen och den inre marknaden eftersom de tillhandahåller samhällsviktiga tjänster till eller i minst sex medlemsstater, och kan därför omfattas av särskilt stöd på unionsnivå. Därför bör det fastställas regler om rådgivande uppdrag med avseende på sådana kritiska entiteter av särskild europeisk betydelse. Dessa regler påverkar inte de regler om tillsyn och kontroll av efterlevnad som fastställs i detta direktiv.

- (36) På motiverad begäran från kommissionen eller en eller flera medlemsstater till eller i vilka den samhällsviktiga tjänsten tillhandahålls, och om det krävs ytterligare upplysningar för att man ska kunna ge råd till en kritisk entitet avseende uppfyllandet av dess skyldigheter enligt detta direktiv eller för att man ska kunna bedöma huruvida en kritisk entitet av särskild europeisk betydelse uppfyller dessa skyldigheter, bör den medlemsstat som har identifierat en kritisk entitet av särskild europeisk betydelse som en kritisk entitet förse kommissionen med viss information i enlighet med detta direktiv. Kommissionen bör, i samförstånd med den medlemsstat som har identifierat den kritiska entiteten av särskild europeisk betydelse som en kritisk entitet, kunna anordna ett rådgivande uppdrag för att bedöma de åtgärder som den entiteten har infört. För att säkerställa att sådana rådgivande uppdrag utförs korrekt bör kompletterande regler fastställas, särskilt om hur de rådgivande uppdragen ska anordnas och genomföras, de uppföljande åtgärder som ska vidtas och vilka skyldigheter de berörda kritiska entiteterna av särskild europeisk betydelse har. Utan att det påverkar skyldigheten för den medlemsstat där det rådgivande uppdraget genomförs och för den berörda kritiska entiteten att följa reglerna i detta direktiv, bör det rådgivande uppdraget genomföras i enlighet med de närmare föreskrifterna i den medlemsstatens rätt, till exempel om de exakta villkor som ska vara uppfyllda för att få åtkomst till relevanta lokaler eller handlingar och om rättslig prövning. Särskild expertis som behövs för sådana rådgivande uppdrag skulle i förekommande fall kunna begäras via Centrumet för samordning av katastrofberedskap, som inrättats genom Europaparlamentets och rådets beslut nr 1313/2013/EU¹.

¹ Europaparlamentets och rådets beslut nr 1313/2013/EU av den 17 december 2013 om en civilskyddsmekanism för unionen (EUT L 347, 20.12.2013, s. 924).

- (37) För att ge kommissionen stöd och underlätta samarbete mellan medlemsstaterna och utbyte av information, inbegripet bästa praxis, i frågor som rör detta direktiv bör det inrättas en grupp för kritiska entiteters motståndskraft, som kommissionens expertgrupp. Medlemsstaterna bör sträva efter att säkerställa att de utsedda företrädarna från deras behöriga myndigheter i gruppen för kritiska entiteters motståndskraft samarbetar ändamålsenligt och effektivt, inbegripet genom att när så är lämpligt utse företrädare med säkerhetsgodkännande. Gruppen för kritiska entiteters motståndskraft bör inleda sitt arbete så snart som möjligt, för att erbjuda ytterligare möjligheter till lämpligt samarbete under införlivandeperioden för detta direktiv. Gruppen för kritiska entiteters motståndskraft bör samverka med andra relevanta sektorsspecifika expertgrupper.
- (38) Gruppen för kritiska entiteters motståndskraft bör samarbeta med den samarbetsgrupp som inrättats enligt direktiv (EU) .../...⁺ för att stödja en övergripande ram för cybermotståndskraft och icke-cyberrelaterad motståndskraft för kritiska entiteter. Gruppen för kritiska entiteters motståndskraft och den samarbetsgrupp som inrättats enligt direktiv (EU) .../...⁺ bör föra en regelbunden dialog för att främja samarbete mellan de behöriga myndigheterna enligt det här direktivet och de behöriga myndigheterna enligt direktiv (EU) .../...⁺ och för att underlätta utbyte av information, särskilt i frågor som är relevanta för båda grupperna.

⁺ EUT: Vänligen för in numret på det direktiv som finns i dokument PE-CONS 32/22 (2020/0359(COD)).

- (39) För att uppnå målen för detta direktiv och utan att det påverkar medlemsstaternas och de kritiska entiteternas rättsliga ansvar att säkerställa efterlevnad av sina respektive skyldigheter enligt detta direktiv bör kommissionen, när den anser att det är lämpligt, ge stöd till behöriga myndigheter och kritiska entiteter för att underlätta deras efterlevnad av respektive skyldigheter. När kommissionen ger stöd till medlemsstater och kritiska entiteter i genomförandet av skyldigheter enligt detta direktiv bör den utgå från befintliga strukturer och verktyg, exempelvis inom ramen för unionens civilskyddsmekanism som inrättats genom beslut nr 1313/2013/EU, och det europeiska referensnätverket för skydd av kritisk infrastruktur. Dessutom bör den informera medlemsstaterna om tillgängliga resurser på unionsnivå, såsom Fonden för inre säkerhet, som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/1149¹, Horisont Europa, som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/695², eller andra instrument som är relevanta för kritiska entiteters motståndskraft.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/1149 av den 7 juli 2021 om inrättande av Fonden för inre säkerhet (EUT L 251, 15.7.2021, s. 94).

² Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/695 av den 28 april 2021 om inrättande av Horisont Europa – ramprogrammet för forskning och innovation, om fastställande av dess regler för deltagande och spridning och om upphävande av förordningarna (EU) nr 1290/2013 och (EU) nr 1291/2013 (EUT L 170, 12.5.2021, s. 1).

(40) Medlemsstaterna bör säkerställa att deras behöriga myndigheter har vissa särskilda befogenheter att tillämpa och kontrollera efterlevnaden av detta direktiv på ett korrekt sätt med avseende på kritiska entiteter, när dessa entiteter omfattas av deras jurisdiktion i enlighet med vad som fastställs i detta direktiv. Dessa befogenheter bör särskilt omfatta befogenhet att utföra inspektioner och revisioner, befogenhet att utöva tillsyn, befogenhet att kräva att kritiska entiteter ska lämna information och bevis som rör de åtgärder de har vidtagit för att uppfylla sina skyldigheter och, vid behov, befogenhet att utfärda förelägganden om att avhjälpa konstaterade överträdelser. När medlemsstaterna utfärdar sådana förelägganden bör de inte kräva åtgärder som går utöver vad som är nödvändigt och proportionerligt för att säkerställa att den berörda kritiska entiteten uppfyller skyldigheterna, med beaktande av, i synnerhet, överträdelsens allvarlighetsgrad och den berörda kritiska entitetens ekonomiska kapacitet. Mer generellt bör dessa befogenheter åtföljas av lämpliga och effektiva skyddsåtgärder som ska fastställas i nationell rätt i enlighet med Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. När de behöriga myndigheterna enligt detta direktiv bedömer om en kritisk entitet uppfyller sina skyldigheter enligt detta direktiv bör de kunna begära att de behöriga myndigheterna enligt direktiv (EU) .../...⁺ utövar sina tillsyns- och efterlevnadskontrollbefogenheter med avseende på en entitet enligt det direktivet som har identifierats som en kritisk entitet enligt det här direktivet. De behöriga myndigheterna enligt det här direktivet och de behöriga myndigheterna enligt direktiv (EU) .../...⁺ bör samarbeta och utbyta information för detta ändamål.

⁺ EUT: Vänligen för in numret på det direktiv som finns i dokument PE-CONS 32/22 (2020/0359(COD)).

(41) I syfte att tillämpa detta direktiv på ett ändamålsenligt och enhetligt sätt bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen med avseende på att komplettera detta direktiv genom att upprätta en förteckning över samhällsviktiga tjänster. Denna förteckning bör användas av de behöriga myndigheterna för att genomföra medlemsstaternas riskbedömningar och identifiera kritiska entiteter enligt detta direktiv. Mot bakgrund av den minimiharmoniseringsansats som föreskrivs i detta direktiv är denna förteckning icke uttömmande och medlemsstaterna kan komplettera den med ytterligare samhällsviktiga tjänster på nationell nivå för att ta hänsyn till nationella särdrag vid tillhandahållandet av samhällsviktiga tjänster. Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning¹. För att säkerställa lika stor delaktighet i förberedelsen av delegerade akter erhåller Europaparlamentet och rådet alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras experter ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som arbetar med förberedelse av delegerade akter.

¹ EUT L 123, 12.5.2016, s. 1.

- (42) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av detta direktiv, bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011¹.
- (43) Eftersom målen för detta direktiv, nämligen att säkerställa att tjänster som är nödvändiga för att upprätthålla viktiga samhällsfunktioner eller central ekonomisk verksamhet tillhandahålls på ett obehindrat sätt på den inre marknaden och att stärka motståndskraften hos kritiska entiteter som tillhandahåller sådana tjänster, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av åtgärdens effekter, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

- (44) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 42.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725¹ och avgav ett yttrande den 11 augusti 2021.
- (45) Direktiv 2008/114/EG bör därför upphävas.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 av den 23 oktober 2018 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter som utförs av unionens institutioner, organ och byråer och om det fria flödet av sådana uppgifter samt om upphävande av förordning (EG) nr 45/2001 och beslut nr 1247/2002/EG (EUT L 295, 21.11.2018, s. 39).

Kapitel I

Allmänna bestämmelser

Artikel 1

Innehåll och tillämpningsområde

1. I detta direktiv
 - a) fastställs skyldigheter för medlemsstaterna att vidta särskilda åtgärder som syftar till att säkerställa att tjänster som är nödvändiga för att upprätthålla viktiga samhällsfunktioner eller central ekonomisk verksamhet inom tillämpningsområdet för artikel 114 i EUF-fördraget tillhandahålls på ett obehindrat sätt på den inre marknaden, särskilt skyldigheter för att identifiera kritiska entiteter samt för att stödja kritiska entiteter i uppfyllandet av de skyldigheter som åläggs dem,
 - b) fastställs skyldigheter för kritiska entiteter som syftar till att stärka deras motståndskraft och förmåga att tillhandahålla tjänster som avses i led a på den inre marknaden,
 - c) fastställs regler
 - i) om tillsyn av kritiska entiteter,
 - ii) om efterlevnadskontroll,
 - iii) för identifiering av kritiska entiteter av särskild europeisk betydelse samt om rådgivande uppdrag för att bedöma de åtgärder som sådana entiteter har infört för att uppfylla sina skyldigheter enligt kapitel III,

- d) inrättas gemensamma förfaranden för samarbete och rapportering om tillämpningen av detta direktiv,
 - e) fastställs åtgärder i syfte att uppnå en hög grad av motståndskraft för kritiska entiteter, för att säkerställa tillhandahållande av samhällsviktiga tjänster i unionen och förbättra den inre marknadens funktionssätt.
2. Detta direktiv ska inte vara tillämpligt på frågor som omfattas av direktiv (EU) .../...⁺, utan att detta påverkar tillämpningen av artikel 8 i det här direktivet. Med beaktande av förhållandet mellan kritiska entiteters fysiska säkerhet och cybersäkerhet ska medlemsstaterna säkerställa att det här direktivet och direktiv (EU) .../...⁺ genomförs på ett samordnat sätt.
3. Om det enligt bestämmelser i sektorsspecifika unionsrättsakter krävs att kritiska entiteter ska vidta åtgärder för att stärka sin motståndskraft och om de kraven erkänns av medlemsstaterna som åtminstone likvärdiga med de motsvarande skyldigheter som fastställs i detta direktiv, ska de berörda bestämmelserna i detta direktiv, inbegripet de bestämmelser om tillsyn och efterlevnadskontroll som fastställs i kapitel VI, inte vara tillämpliga.

⁺ EUT: Vänligen för in numret på det direktiv som finns i dokument PE-CONS 32/22 (2020/0359(COD)).

4. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 346 i EUF-fördraget ska information som är konfidentiell enligt unionsregler eller nationella regler, såsom regler om affärshemligheter, utbytas med kommissionen och andra relevanta myndigheter i enlighet med detta direktiv endast när sådant utbyte är nödvändigt för att tillämpa detta direktiv. Den information som utbyts ska begränsas till vad som är relevant och proportionerligt för ändamålet med utbytet. Vid informationsutbytet ska informationens konfidentialitet och kritiska entiteters säkerhetsintressen och kommersiella intressen bevaras samtidigt som medlemsstaternas säkerhet respekteras.
5. Detta direktiv påverkar inte medlemsstaternas ansvar att skydda den nationella säkerheten och försvaret eller deras befogenhet att skydda andra väsentliga statliga funktioner, inbegripet att säkerställa statens territoriella integritet och upprätthålla lag och ordning.
6. Detta direktiv är inte tillämpligt på offentliga förvaltningsentiteter som bedriver verksamhet på områdena nationell säkerhet, allmän säkerhet, försvar eller brottsbekämpning, inbegripet utredning, upptäckt och lagföring av brott.

7. Medlemsstaterna får besluta att artikel 11 och kapitlen III, IV och VI, helt eller delvis, inte är tillämpliga på särskilda kritiska entiteter som bedriver verksamhet på områdena nationell säkerhet, allmän säkerhet, försvar eller brottsbekämpning, inbegripet utredning, upptäckt och lagföring av brott, eller som uteslutande tillhandahåller tjänster till de offentliga förvaltningsentiteter som avses i punkt 6 i den här artikeln.
8. De skyldigheter som fastställs i detta direktiv får inte medföra tillhandahållande av information vars utlämnande skulle strida mot väsentliga intressen i fråga om medlemsstaternas nationella säkerhet, allmänna säkerhet eller försvar.
9. Detta direktiv påverkar inte tillämpningen av unionsrätt om skydd av personuppgifter, i synnerhet Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679¹ och Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/58/EG².

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 4.5.2016, s. 1).

² Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/58/EG av den 12 juli 2002 om behandling av personuppgifter och integritetsskydd inom sektorn för elektronisk kommunikation (direktiv om integritet och elektronisk kommunikation) (EGT L 201, 31.7.2002, s. 37).

Artikel 2
Definitioner

I detta direktiv gäller följande definitioner:

1. *kritisk entitet*: en offentlig eller privat entitet som har identifierats av en medlemsstat i enlighet med artikel 6 som tillhörande en av de kategorier som anges i den tredje kolumnen i tabellen i bilagan.
2. *motståndskraft*: en kritisk entitets förmåga att förebygga, skydda mot, reagera på, stå emot, begränsa, absorbera, anpassa sig till och återhämta sig från en incident.
3. *incident*: varje händelse som kan medföra en betydande störning, eller som medför en störning, av tillhandahållandet av en samhällsviktig tjänst, inbegripet när den påverkar de nationella system som skyddar rättsstatens principer.
4. *kritisk infrastruktur*: en tillgång, en anläggning, utrustning, ett nätverk eller ett system, eller en del av en tillgång, en anläggning, utrustning, ett nätverk eller ett system, som krävs för tillhandahållandet av en samhällsviktig tjänst.
5. *samhällsviktig tjänst*: en tjänst som är avgörande för att upprätthålla viktiga samhällsfunktioner, ekonomisk verksamhet, folkhälsa och allmän säkerhet, eller miljön.

6. *risk*: risk för förlust eller störning orsakad av en incident, som ska uttryckas som en kombination av omfattningen av förlusten eller störningen och sannolikheten för att incidenten inträffar.
7. *riskbedömning*: den övergripande processen för att fastställa arten och omfattningen av en risk genom att identifiera och analysera potentiella relevanta hot, sårbarheter och faror som skulle kunna leda till en incident och genom att utvärdera den potentiella förlusten eller störningen i samband med tillhandahållandet av en samhällsviktig tjänst till följd av den incidenten.
8. *standard*: en standard enligt definitionen i artikel 2.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1025/2012¹.
9. *teknisk specifikation*: en teknisk specifikation enligt definitionen i artikel 2.4 i förordning (EU) nr 1025/2012.
10. *offentlig förvaltningsentitet*: en entitet som erkänts som sådan i en medlemsstat enligt nationell rätt, med undantag för rättsväsendet, parlament och centralbanker, och som uppfyller följande kriterier:
 - a) Den har inrättats för att tillgodose behov i det allmännas intresse och har inte industriell eller kommersiell karaktär.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1025/2012 av den 25 oktober 2012 om europeisk standardisering och om ändring av rådets direktiv 89/686/EEG och 93/15/EEG samt av Europaparlamentets och rådets direktiv 94/9/EG, 94/25/EG, 95/16/EG, 97/23/EG, 98/34/EG, 2004/22/EG, 2007/23/EG, 2009/23/EG och 2009/105/EG samt om upphävande av rådets beslut 87/95/EEG och Europaparlamentets och rådets beslut 1673/2006/EG (EUT L 316, 14.11.2012, s. 12).

- b) Den har ställning som juridisk person eller har lagstadgad rätt att agera för en annan entitet som har ställning som juridisk person.
- c) Den finansieras till största delen av statliga myndigheter eller av andra offentligrättsliga organ på central nivå, står under administrativ tillsyn av dessa myndigheter eller organ, eller har ett förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan där mer än hälften av ledamöterna utses av statliga myndigheter eller av andra offentligrättsliga organ på central nivå.
- d) Den har befogenhet att rikta administrativa eller reglerande beslut till fysiska eller juridiska personer som påverkar deras rättigheter när det gäller gränsöverskridande rörlighet för personer, varor, tjänster eller kapital.

Artikel 3

Minimiharmonisering

Detta direktiv hindrar inte medlemsstaterna från att anta eller behålla bestämmelser i nationell rätt som syftar till att uppnå en högre grad av motståndskraft för kritiska entiteter, förutsatt att sådana bestämmelser står i överensstämmelse med medlemsstaternas förpliktelser enligt unionsrätten.

Kapitel II

Nationella ramar för kritiska entiteters motståndskraft

Artikel 4

Strategi för kritiska entiteters motståndskraft

1. Efter ett samråd som, i den mån det är praktiskt möjligt, ska vara öppet för berörda parter ska varje medlemsstat senast den ... [tre år från den dag då detta direktiv träder i kraft] anta en strategi för att stärka kritiska entiteters motståndskraft (*strategin*). Strategin ska innehålla strategiska mål och policyåtgärder, som bygger på relevanta befintliga nationella och sektorsspecifika strategier, planer eller liknande dokument, för att uppnå och upprätthålla en hög grad av motståndskraft hos kritiska entiteter, och ska åtminstone omfatta de sektorer som anges i bilagan.
2. Varje strategi ska innehålla åtminstone följande delar:
 - a) Strategiska mål och prioriteringar för att stärka kritiska entiteters övergripande motståndskraft, med beaktande av gränsöverskridande och sektorsöverskridande beroenden och ömsesidiga beroenden.
 - b) En styrningsram för att uppnå de strategiska målen och prioriteringarna, inklusive en beskrivning av rollerna och ansvarsområdena för de olika myndigheter, kritiska entiteter och andra parter som deltar i genomförandet av strategin.

- c) En beskrivning av de åtgärder som är nödvändiga för att stärka kritiska entiteters övergripande motståndskraft, inklusive en beskrivning av den riskbedömning som avses i artikel 5.
- d) En beskrivning av den process genom vilken kritiska entiteter identifieras.
- e) En beskrivning av processen till stöd för kritiska entiteter i enlighet med detta kapitel, inbegripet åtgärder för att förbättra samarbetet mellan, å ena sidan den offentliga sektorn och, å andra sidan, den privata sektorn och offentliga och privata entiteter.
- f) En förteckning över de viktigaste myndigheter och berörda parter som inte är kritiska entiteter men som deltar i genomförandet av strategin.
- g) En policyram för samordning mellan de behöriga myndigheterna enligt detta direktiv och de behöriga myndigheterna enligt direktiv (EU) .../...⁺ för att dela information om cybersäkerhetsrisker, cyberhot och cyberincidenter och icke-cyberrelaterade risker, hot och incidenter och utföra tillsynsuppgifter.
- h) En beskrivning av de åtgärder som redan har införts för att underlätta genomförandet av skyldigheter enligt kapitel III i detta direktiv för små och medelstora företag i den mening som avses i bilagan till kommissionens rekommendation 2003/361/EG¹ som medlemsstaten i fråga har identifierat som kritiska entiteter.

⁺ EUT: Vänligen för in numret på det direktiv som finns i dokument PE-CONS 32/22 (2020/0359(COD)).

¹ Kommissionens rekommendation 2003/361/EG av den 6 maj 2003 om definitionen av mikroföretag samt små och medelstora företag (EUT L 124, 20.5.2003, s. 36).

Efter ett samråd som, i den mån det är praktiskt möjligt, är öppet för berörda parter ska medlemsstaterna uppdatera sina strategier minst vart fjärde år.

3. Medlemsstaterna ska meddela kommissionen sina strategier och betydande uppdateringar av dem inom tre månader efter det att de har antagits.

Artikel 5

Riskbedömning av medlemsstaterna

1. Kommissionen ges befogenhet att anta en delegerad akt i enlighet med artikel 23 senast den ... [tio månader från och med den dag då detta direktiv träder i kraft] för att komplettera detta direktiv genom att upprätta en icke uttömmande förteckning över samhällsviktiga tjänster inom de sektorer och undersektorer som anges i bilagan. De behöriga myndigheterna ska använda den förteckningen över samhällsviktiga tjänster för att göra en riskbedömning (*medlemsstaternas riskbedömning*) senast den ... [tre år från och med den dag då detta direktiv träder i kraft] och därefter när så är nödvändigt och minst vart fjärde år. De behöriga myndigheterna ska använda medlemsstaternas riskbedömningar i syfte att identifiera kritiska entiteter i enlighet med artikel 6 och bistå de kritiska entiteterna med att vidta åtgärder enligt artikel 13.

Medlemsstaternas riskbedömningar ska innehålla en redogörelse för relevanta risker för naturolyckor och risker orsakade av människan, inbegripet risker av sektorsövergripande eller gränsöverskridande slag, olyckor, naturkatastrofer, hot mot folkhälsan och hybridhot eller andra antagonistiska hot, inklusive terroristbrott enligt Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/541¹.

2. När medlemsstaternas riskbedömningar görs ska medlemsstaterna åtminstone ta hänsyn till följande:
 - a) Den allmänna riskbedömning som har utförts enligt artikel 6.1 i beslut nr 1313/2013/EU.
 - b) Andra relevanta riskbedömningar som har utförts i enlighet med kraven i relevanta sektorsspecifika unionsrättsakter, inbegripet Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) 2017/1938² och (EU) 2019/941³ och Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/60/EG⁴ och 2012/18/EU⁵.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/541 av den 15 mars 2017 om bekämpande av terrorism, om ersättande av rådets rambeslut 2002/475/RIF och om ändring av rådets beslut 2005/671/RIF (EUT L 88, 31.3.2017, s. 6).

² Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1938 av den 25 oktober 2017 om åtgärder för att säkerställa försörjningstryggheten för gas och om upphävande av förordning (EU) nr 994/2010 (EUT L 280, 28.10.2017, s. 1).

³ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/941 av den 5 juni 2019 om riskberedskap inom elsektorn och om upphävande av direktiv 2005/89/EG (EUT L 158, 14.6.2019, s. 1).

⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/60/EG av den 23 oktober 2007 om bedömning och hantering av översvämningsrisker (EUT L 288, 6.11.2007, s. 27).

⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/18/EU av den 4 juli 2012 om åtgärder för att förebygga och begränsa faran för allvarliga olyckshändelser där farliga ämnen ingår och om ändring och senare upphävande av rådets direktiv 96/82/EG (EUT L 197, 24.7.2012, s. 1).

- c) De relevanta risker som uppstår till följd av den grad till vilken de sektorer som anges i bilagan är beroende av varandra, inbegripet den grad till vilken de är beroende av entiteter som är belägna i andra medlemsstater och tredjeländer, samt de konsekvenser en betydande störning i en sektor kan få för andra sektorer, inklusive eventuella betydande risker för medborgare och den inre marknaden.
- d) Information om incidenter som har anmälts i enlighet med artikel 15.

Vid tillämpning av första stycket c ska medlemsstaterna samarbeta med de behöriga myndigheterna i andra medlemsstater och de behöriga myndigheterna i tredjeländer, när så är lämpligt.

- 3. Medlemsstaterna ska, i förekommande fall genom sina gemensamma kontaktpunkter, göra de relevanta delarna i medlemsstaternas riskbedömningar tillgängliga för de kritiska entiteter som de har identifierat i enlighet med artikel 6. Medlemsstaterna ska säkerställa att den information som tillhandahålls kritiska entiteter hjälper dem när de utför sina riskbedömningar enligt artikel 12 och vidtar åtgärder för att säkerställa sin motståndskraft enligt artikel 13.
- 4. Inom tre månader från det att en medlemsstats riskbedömning utfördes ska en medlemsstat förse kommissionen med relevant information om de typer av risker som har identifierats till följd av, och resultatet av, den medlemsstatens riskbedömning, per sektor och undersektor som anges bilagan.

5. Kommissionen ska i samarbete med medlemsstaterna utveckla en frivillig gemensam rapporteringsmall som kan användas för att uppfylla punkt 4.

Artikel 6

Identifiering av kritiska entiteter

1. Senast den ... [tre år och sex månader från och med den dag då detta direktiv träder i kraft] ska medlemsstaterna identifiera de kritiska entiteterna för de sektorer och undersektorer som anges i bilagan.
2. När en medlemsstat identifierar kritiska entiteter enligt punkt 1 ska den ta hänsyn till resultatet av sin riskbedömning samt sin strategi och tillämpa samtliga följande kriterier:
 - a) Entiteten tillhandahåller en eller flera samhällsviktiga tjänster.
 - b) Entiteten bedriver verksamhet, och dess kritiska infrastruktur är belägen, på denna medlemsstats territorium.
 - c) En incident skulle få betydande störande effekter, enligt vad som fastställs i enlighet med artikel 7.1, för entitetens tillhandahållande av en eller flera samhällsviktiga tjänster eller för tillhandahållandet av andra samhällsviktiga tjänster i de sektorer som anges i bilagan och som är beroende av den eller de samhällsviktiga tjänsterna.

3. Varje medlemsstat ska upprätta en förteckning över de kritiska entiteter som har identifierats enligt punkt 2 och säkerställa att dessa kritiska entiteter underrättas om att de har identifierats som kritiska entiteter inom en månad från identifieringen. Medlemsstaterna ska informera dessa kritiska entiteter om deras skyldigheter enligt kapitlen III och IV och om det datum från och med vilket dessa skyldigheter är tillämpliga på dem, utan att detta påverkar tillämpningen av artikel 8. Medlemsstaterna ska informera kritiska entiteter i de sektorer som anges i punkterna 3, 4 och 8 i tabellen i bilagan om att de inte har några skyldigheter enligt kapitlen III och IV såvida inte nationella åtgärder föreskriver något annat.
- För de berörda kritiska entiteterna ska kapitel III vara tillämpligt från och med tio månader efter dagen för den underrättelse som avses i första stycket i denna punkt.
4. Medlemsstaterna ska säkerställa att deras behöriga myndigheter enligt detta direktiv underrättar de behöriga myndigheterna enligt direktiv (EU) .../...⁺ om identiteten på de kritiska entiteter som de har identifierat enligt denna artikel inom en månad från den identifieringen. Denna underrättelse ska, i tillämpliga fall, innehålla information om att de berörda kritiska entiteterna är entiteter i de sektorer som anges i punkterna 3, 4 och 8 i tabellen i bilagan till det här direktivet och inte har några skyldigheter enligt kapitlen III och IV i det här direktivet.

⁺ EUT: vänligen för in numret på det direktiv som finns i dokument PE-CONS 32/22 (2020/0359(COD)).

5. Medlemsstaterna ska när så är nödvändigt och minst vart fjärde år se över och när så är lämpligt uppdatera förteckningen över identifierade kritiska entiteter som avses i punkt 3. Om dessa uppdateringar leder till att ytterligare kritiska entiteter identifieras ska punkterna 3 och 4 tillämpas på dessa ytterligare kritiska entiteter. Dessutom ska medlemsstaterna säkerställa att entiteter som inte längre identifieras som kritiska entiteter till följd av en sådan uppdatering i god tid underrättas om detta och om att de inte längre omfattas av skyldigheterna enligt kapitel III från och med dagen för mottagandet av denna underrättelse.
6. Kommissionen ska i samarbete med medlemsstaterna utarbeta rekommendationer och icke-bindande riktlinjer för att stödja medlemsstaterna i arbetet med att identifiera kritiska entiteter.

Artikel 7
Betydande störande effekt

1. När medlemsstaterna fastställer om en störande effekt som avses i artikel 6.2 c är betydande, ska de beakta följande kriterier:
 - a) Antalet användare som är beroende av den samhällsviktiga tjänst som den berörda entiteten tillhandahåller.
 - b) Den grad till vilken andra sektorer och undersektorer som anges i bilagan är beroende av den samhällsviktiga tjänsten i fråga.
 - c) Vilken effekt incidenter skulle kunna ha på ekonomisk och samhällelig verksamhet, miljön, den allmänna säkerheten och tryggheten eller befolkningens hälsa, uttryckt i grad och varaktighet.
 - d) Entitetens marknadsandel på marknaden för den eller de berörda samhällsviktiga tjänsterna.
 - e) Det geografiska område som skulle kunna påverkas av en incident, inbegripet eventuella gränsöverskridande konsekvenser, med beaktande av den sårbarhet som är förknippad med graden av isolering för vissa typer av geografiska områden, såsom öregioner, avlägsna områden eller bergsområden.
 - f) Entitetens betydelse för upprätthållandet av en tillräcklig nivå på den samhällsviktiga tjänsten, med beaktande av tillgången till alternativa sätt för att tillhandahålla den samhällsviktiga tjänsten.

2. Efter identifieringen av de kritiska entiteterna enligt artikel 6.1 ska varje medlemsstat utan onödigt dröjsmål lämna följande information till kommissionen:
 - a) En förteckning över samhällsviktiga tjänster i den medlemsstaten, om det finns ytterligare samhällsviktiga tjänster jämfört med den förteckning över samhällsviktiga tjänster som avses i artikel 5.1.
 - b) Det antal kritiska entiteter som har identifierats för varje sektor och undersektor som anges i bilagan och för varje samhällsviktig tjänst.
 - c) Eventuella tröskelvärden som har tillämpats för att närmare fastställa ett eller flera av de kriterier som anges i punkt 1.

De tröskelvärden som avses i första stycket c får presenteras som sådana eller i aggregerad form.

Därefter ska medlemsstaterna lämna den information som avses i första stycket när så är nödvändigt och minst vart fjärde år.

3. Kommissionen ska efter samråd med den grupp för kritiska entiteters motståndskraft som avses i artikel 19 anta icke-bindande riktlinjer för att underlätta tillämpningen av de kriterier som avses i punkt 1 i den här artikeln, med beaktande av den information som avses i punkt 2 i den här artikeln.

Artikel 8

Kritiska entiteter inom sektorerna för bankverksamhet, finansmarknadsinfrastruktur och digital infrastruktur

Medlemsstaterna ska säkerställa att artikel 11 och kapitlen III, IV och VI inte är tillämpliga på kritiska entiteter som de har identifierat inom de sektorer som anges i punkterna 3, 4 och 8 i tabellen i bilagan. Medlemsstaterna får anta eller behålla bestämmelser i nationell rätt för att uppnå en högre grad av motståndskraft för dessa kritiska entiteter, förutsatt att dessa bestämmelser är förenliga med tillämplig unionsrätt.

Artikel 9

Behöriga myndigheter och gemensam kontaktpunkt

1. Varje medlemsstat ska utse eller inrätta en eller flera behöriga myndigheter som ansvariga för den korrekta tillämpningen och, vid behov, efterlevnadskontrollen avseende reglerna i detta direktiv på nationell nivå.

När det gäller de kritiska entiteterna inom de sektorer som anges i punkterna 3 och 4 i tabellen i bilagan till detta direktiv ska de behöriga myndigheterna i princip vara de behöriga myndigheter som avses i artikel 46 i förordning (EU) .../...⁺. När det gäller de kritiska entiteterna inom den sektor som anges i punkt 8 i tabellen i bilagan till detta direktiv ska de behöriga myndigheterna i princip vara de behöriga myndigheterna enligt direktiv (EU) .../...⁺⁺. Medlemsstaterna får utse en annan behörig myndighet för de sektorer som anges i punkterna 3, 4 och 8 i tabellen i bilagan till det här direktivet i enlighet med befintliga nationella ramar.

Om medlemsstaterna utser eller inrättar mer än en behörig myndighet ska de tydligt fastställa uppgifterna för var och en av de berörda myndigheterna och säkerställa att de samarbetar effektivt för att fullgöra sina uppgifter enligt detta direktiv, inbegripet vad gäller utseendet av och verksamheten inom den gemensamma kontaktpunkt som avses i punkt 2.

⁺ EUT: vänligen för in numret på den förordning som finns i dokument PE-CONS 41/22 (2020/0266(COD)).

⁺⁺ EUT: vänligen för in numret på det direktiv som finns i dokument PE-CONS 32/22 (2020/0359(COD)).

2. Varje medlemsstat ska utse eller inrätta en gemensam kontaktpunkt, som ska ha en sambandsfunktion för att säkerställa gränsöverskridande samarbete med de gemensamma kontaktpunkterna i andra medlemsstater och den grupp för kritiska entiteters motståndskraft som avses i artikel 19 (*gemensam kontaktpunkt*). I förekommande fall ska en medlemsstat utse sin gemensamma kontaktpunkt inom en behörig myndighet. I förekommande fall får en medlemsstat föreskriva att dess gemensamma kontaktpunkt även ska ha en sambandsfunktion med kommissionen och säkerställa samarbete med tredjeländer.
3. De gemensamma kontaktpunkterna ska senast den ... [fem år och sex månader från och med den dag då detta direktiv träder i kraft], och därefter vartannat år, lämna en sammanfattande rapport till kommissionen och den grupp för kritiska entiteters motståndskraft som avses i artikel 19 om de anmälningar som de har mottagit, inklusive antalet anmälningar, de anmälda incidenternas art och vilka åtgärder som vidtagits i enlighet med artikel 15.3.

Kommissionen ska i samarbete med gruppen för kritiska entiteters motståndskraft utveckla en gemensam rapporteringsmall. De behöriga myndigheterna får på frivillig basis använda den gemensamma rapporteringsmallen för att lämna in de sammanfattande rapporter som avses i första stycket.

4. Varje medlemsstat ska säkerställa att dess behöriga myndighet och gemensamma kontaktpunkt har de befogenheter och tillräckliga ekonomiska, personella och tekniska resurser som krävs för att på ett effektivt och ändamålsenligt sätt fullgöra de uppgifter som de har ålagts.
5. Varje medlemsstat ska säkerställa att dess behöriga myndighet när så är lämpligt och i enlighet med unionsrätten och nationell rätt samråder och samarbetar med andra relevanta nationella myndigheter, inbegripet de som ansvarar för civilskydd, brottsbekämpning och skydd av personuppgifter, samt med kritiska entiteter och relevanta berörda parter.
6. Varje medlemsstat ska säkerställa att dess behöriga myndighet enligt detta direktiv samarbetar och utbyter information med de behöriga myndigheterna enligt direktiv (EU) .../...⁺ om cybersäkerhetsrisker, cyberhot och cyberincidenter och icke-cyberrelaterade risker, hot och incidenter som påverkar kritiska entiteter, inbegripet avseende relevanta åtgärder som har vidtagits av dess behöriga myndigheter och de behöriga myndigheterna enligt direktiv (EU) .../...⁺.

⁺ EUT: vänligen för in numret på det direktiv som finns i dokument PE-CONS 32/22 (2020/0359(COD)).

7. Inom tre månader från det att den behöriga myndigheten och den gemensamma kontaktpunkten har utsetts eller inrättats ska varje medlemsstat underrätta kommissionen om deras identitet och deras uppgifter och ansvarsområden enligt detta direktiv, deras kontaktuppgifter samt alla senare ändringar av dessa. Om medlemsstaterna har beslutat att utse en annan myndighet än de behöriga myndigheter som avses i punkt 1 andra stycket som behöriga myndigheter med avseende på de kritiska entiteterna i de sektorer som anges i punkterna 3, 4 och 8 i tabellen i bilagan ska de underrätta kommissionen om detta. Varje medlemsstat ska offentliggöra identiteten på dess behöriga myndighet och gemensamma kontaktpunkt.
8. Kommissionen ska offentliggöra en förteckning över de gemensamma kontaktpunkterna.

Artikel 10

Medlemsstaternas stöd till kritiska entiteter

1. Medlemsstaterna ska stödja kritiska entiteter för att stärka deras motståndskraft. Stödet får innefatta utveckling av vägledningsmaterial och metoder, stöd till anordnande av övningar för att testa deras motståndskraft och tillhandahållande av rådgivning och utbildning för kritiska entiteters personal. Utan att det påverkar tillämpningen av gällande regler för statligt stöd får medlemsstaterna tillhandahålla ekonomiska resurser till kritiska entiteter, om det är nödvändigt och motiverat av mål av allmänt intresse.

2. Varje medlemsstat ska säkerställa att dess behöriga myndighet samarbetar och utbyter information och god praxis med kritiska entiteter i de sektorer som anges i bilagan.
3. Medlemsstaterna ska underlätta frivillig informationsdelning mellan kritiska entiteter i frågor som omfattas av detta direktiv, i enlighet med unionsrätten och nationell rätt, särskilt i fråga om sekretessbelagd och känslig information, konkurrens och skydd av personuppgifter.

Artikel 11

Samarbete mellan medlemsstater

1. När så är lämpligt ska medlemsstaterna samråda med varandra om kritiska entiteter i syfte att säkerställa att detta direktiv tillämpas på ett konsekvent sätt. Sådana samråd ska äga rum i synnerhet med avseende på kritiska entiteter som
 - a) använder kritisk infrastruktur som är fysiskt sammankopplad mellan två eller flera medlemsstater,

- b) ingår i företagsstrukturer som är sammankopplade eller sammanlänkade med kritiska entiteter i andra medlemsstater,
 - c) har identifierats som kritiska entiteter i en medlemsstat och tillhandahåller samhällsviktiga tjänster för eller i andra medlemsstater.
2. De samråd som avses i punkt 1 ska syfta till att stärka kritiska entiteters motståndskraft och, om möjligt, minska deras administrativa börda.

Kapitel III

Kritiska entiteters motståndskraft

Artikel 12

Riskbedömning av kritiska entiteter

1. Utan hinder av den tidsfrist som anges i artikel 6.3 andra stycket ska medlemsstaterna säkerställa att kritiska entiteter gör en riskbedömning inom nio månader från mottagandet av den underrättelse som avses i artikel 6.3 och därefter när det är nödvändigt och minst vart fjärde år, på grundval av medlemsstaternas riskbedömningar och andra relevanta informationskällor, för att bedöma alla relevanta risker som kan störa tillhandahållandet av deras samhällsviktiga tjänster (*riskbedömning av kritiska entiteter*).

2. Riskbedömningar av kritiska entiteter ska innehålla en redogörelse för alla relevanta risker för naturolyckor och risker orsakade av människan som skulle kunna leda till en incident, inbegripet risker av sektorsövergripande eller gränsöverskridande slag, olyckor, naturkatastrofer, hot mot folkhälsan och hybridhot samt andra antagonistiska hot, inklusive terroristbrott enligt direktiv (EU) 2017/541. En riskbedömning av kritiska entiteter ska beakta den grad till vilken andra sektorer som anges i bilagan är beroende av den samhällsviktiga tjänst som tillhandahålls av den kritiska entiteten och den grad till vilken den kritiska entiteten är beroende av samhällsviktiga tjänster som tillhandahålls av andra entiteter i sådana andra sektorer, inbegripet i angränsande medlemsstater och tredjeländer i förekommande fall.

Om en kritisk entitet, i enlighet med skyldigheter som föreskrivs i andra rättsakter, har gjort andra riskbedömningar eller utarbetat dokument som är relevanta för dess riskbedömning av kritiska entiteter får den använda dessa bedömningar och dokument för att uppfylla kraven i denna artikel. När den behöriga myndigheten utövar sina tillsynsfunktioner får den slå fast att en befintlig riskbedömning som gjorts av en kritisk entitet och som omfattar de risker och den beroendegrad som avses i första stycket i denna punkt helt eller delvis uppfyller skyldigheterna enligt denna artikel.

Artikel 13

Kritiska entiteters åtgärder för motståndskraft

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att kritiska entiteter vidtar lämpliga och proportionella tekniska, säkerhetsmässiga och organisatoriska åtgärder för att säkerställa sin motståndskraft, på grundval av den relevanta information som tillhandahålls av medlemsstaterna om medlemsstaternas riskbedömning samt resultatet av riskbedömningen av kritiska entiteter, inbegripet åtgärder som är nödvändiga för att
 - a) förhindra incidenter från att uppstå, med vederbörlig hänsyn till åtgärder för katastrofriskreducering och klimatanpassning,

- b) säkerställa ett tillfredsställande fysiskt skydd av deras lokaler och kritiska infrastruktur, med vederbörlig hänsyn till exempelvis stängsel, barriärer, verktyg och rutiner för övervakning av områdesgränser, detektionsutrustning och åtkomstkontroller,
- c) reagera på, stå emot och begränsa konsekvenserna av incidenter, med vederbörlig hänsyn till genomförandet av risk- och krishanteringsförfaranden och protokoll samt varningsrutiner,
- d) återhämta sig från incidenter, med vederbörlig hänsyn till åtgärder för driftskontinuitet och identifiering av alternativa försörjningskedjor, för att återuppta tillhandahållandet av den samhällsviktiga tjänsten,
- e) säkerställa en ändamålsenlig hantering av personalsäkerhet, med vederbörlig hänsyn till åtgärder såsom fastställande av kategorier av personal som utför kritiska funktioner, fastställande av åtkomsträttigheter till lokaler, kritisk infrastruktur och känslig information, inrättande av förfaranden för bakgrundskontroller i enlighet med artikel 14 och fastställande av de kategorier av personer som måste genomgå sådana bakgrundskontroller samt fastställande av lämpliga utbildningskrav och kvalifikationer,

- f) öka medvetenheten om de åtgärder som anges i leden a–e hos berörd personal, med vederbörlig hänsyn till utbildningskurser, informationsmaterial och övningar.

Vid tillämpning av första stycket e ska medlemsstaterna säkerställa att kritiska entiteter beaktar externa tjänsteleverantörers personal vid fastställandet av kategorier av personal som utför kritiska funktioner.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att kritiska entiteter har och tillämpar en plan för motståndskraft eller ett eller flera likvärdiga dokument med en beskrivning av de åtgärder som vidtagits enligt punkt 1. Om kritiska entiteter har utarbetat dokument eller vidtagit åtgärder i enlighet med skyldigheter som anges i andra rättsakter som är relevanta för de åtgärder som avses i punkt 1 får de använda dessa dokument och åtgärder för att uppfylla kraven i denna artikel. När den behöriga myndigheten utövar sina tillsynsfunktioner får den slå fast att befintliga motståndskraftssterkande åtgärder som vidtagits av en kritisk entitet och som på ett lämpligt och proportionerligt sätt adresserar de tekniska, säkerhetsmässiga och organisatoriska åtgärder som avses i punkt 1 helt eller delvis uppfyller skyldigheterna enligt denna artikel.
3. Medlemsstaterna ska säkerställa att varje kritisk entitet utser en sambandsansvarig eller motsvarande som kontaktpunkt med de berörda myndigheterna.

4. På begäran av den medlemsstat som identifierade den kritiska entiteten och med den berörda kritiska entitetens samtycke ska kommissionen anordna rådgivande uppdrag i enlighet med de arrangemang som fastställs i artikel 18.6, 18.8 och 18.9 för att tillhandahålla rådgivning för den berörda kritiska entiteten avseende uppfyllandet av dess skyldigheter enligt kapitel III. Det rådgivande uppdraget ska rapportera sina slutsatser till kommissionen, medlemsstaten och den berörda kritiska entiteten.
5. Kommissionen ska efter samråd med den grupp för kritiska entiteters motståndskraft som avses i artikel 19 anta icke-bindande riktlinjer för att närmare fastställa de tekniska, säkerhetsmässiga och organisatoriska åtgärder som får vidtas enligt punkt 1 i den här artikeln.
6. Kommissionen ska anta genomförandeakter för att fastställa de nödvändiga tekniska och metodrelaterade specifikationerna för tillämpningen av de åtgärder som avses i punkt 1 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 24.2.

Artikel 14
Bakgrundskontroller

1. Medlemsstaterna ska ange de villkor enligt vilka en kritisk entitet, i vederbörligen motiverade fall och med beaktande av medlemsstatens riskbedömning, får ansöka om bakgrundskontroller av personer som
 - a) innehar känsliga roller i eller till förmån för den kritiska entiteten, särskilt när det gäller den kritiska entitetens motståndskraft,
 - b) är bemyndigade att direkt eller på distans få tillgång till den kritiska entitetens lokaler eller dess informations- eller kontrollsysteem, inbegripet när det gäller den kritiska entitetens säkerhet,
 - c) övervägs för rekrytering till tjänster som omfattas av de kriterier som anges i led a eller b.

2. De ansökningar som avses i punkt 1 i denna artikel ska bedömas inom en rimlig tidsram och hanteras i enlighet med nationell rätt och nationella förfaranden samt relevant och tillämplig unionsrätt, inbegripet förordning (EU) 2016/679 och Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/680¹. Bakgrundskontroller ska vara proportionella och strikt begränsade till vad som är nödvändigt. De ska utföras enbart i syfte att utvärdera en potentiell säkerhetsrisk för den berörda kritiska entiteten.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/680 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behöriga myndigheters behandling av personuppgifter för att förebygga, förhindra, utreda, avslöja eller lagföra brott eller verkställa straffrättsliga påföljder, och det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av rådets rambeslut 2008/977/RIF (EUT L 119, 4.5.2016, s. 89).

3. En bakgrundskontroll enligt punkt 1 ska åtminstone
 - a) bekräfta identiteten på den person som är föremål för bakgrundskontrollen,
 - b) kontrollera uppgifter ur kriminalregistret för den personen avseende brott som är relevanta för en viss tjänst.

När de utför bakgrundskontroller ska medlemsstaterna använda det europeiska informationssystemet för utbyte av uppgifter ur kriminalregister i enlighet med de förfaranden som fastställs i rambeslut 2009/315/RIF och, i förekommande och tillämpliga fall, förordning (EU) 2019/816 för att inhämta uppgifter ur kriminalregister som innehas av andra medlemsstater. De centralmyndigheter som avses i artikel 3.1 i rambeslut 2009/315/RIF och i artikel 3.5 i förordning (EU) 2019/816 ska besvara begäranden om sådana uppgifter inom tio arbetsdagar från och med den dag då begäran togs emot i enlighet med artikel 8.1 i rambeslut 2009/315/RIF.

Artikel 15
Incidentanmälan

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att kritiska entiteter utan onödigt dröjsmål lämnar in en anmälan till den behöriga myndigheten om incidenter som medför en betydande störning eller kan medföra en betydande störning i tillhandahållandet av samhällsviktiga tjänster. Medlemsstaterna ska säkerställa att de kritiska entiteterna, om det inte är operativt omöjligt för dem, lämnar in en första anmälan inom 24 timmar efter det att de har fått kännedom om en incident, åtföljd, i förekommande fall, av en detaljerad rapport senast en månad därefter. För att fastställa huruvida störningen är betydande ska i synnerhet följande parametrar tas i beaktande:
 - a) Antal och andel användare som berörs av störningen.
 - b) Störningens varaktighet.
 - c) Det geografiska område som påverkas av störningen, med beaktande av huruvida området är geografiskt isolerat.

Om en incident har eller kan ha en betydande påverkan på kontinuiteten i tillhandahållandet av samhällsviktiga tjänster i minst sex medlemsstater ska de behöriga myndigheterna i de medlemsstater som berörs av incidenten anmäla den incidenten till kommissionen.

2. De anmälningar som avses i punkt 1 första stycket ska omfatta all tillgänglig information som är nödvändig för att den behöriga myndigheten ska kunna förstå incidentens art, orsak och möjliga konsekvenser, inbegripet eventuell information som krävs för att kunna fastställa incidentens eventuella gränsöverskridande verkningar. Sådana anmälningar ska inte medföra ett ökat ansvar för de kritiska entiteterna.

3. På grundval av den information som en kritisk entitet lämnar i den anmälan som avses i punkt 1 ska den relevanta behöriga myndigheten via den gemensamma kontaktpunkten informera den gemensamma kontaktpunkten i andra medlemsstater som påverkas om incidenten har eller kan ha en betydande påverkan på kritiska entiteter och kontinuiteten i tillhandahållandet av samhällsviktiga tjänster i en eller flera andra medlemsstater.

Gemensamma kontaktpunkter som skickar eller tar emot information enligt första stycket ska i enlighet med unionsrätten eller nationell rätt behandla den informationen på ett sätt som respekterar dess konfidentialitet och skyddar den berörda kritiska entitetens säkerhet och kommersiella intressen.

4. Så snart som möjligt efter en anmälan enligt punkt 1 ska den berörda behöriga myndigheten ge den berörda kritiska entiteten relevant uppföljningsinformation, inklusive information som skulle kunna hjälpa den kritiska entiteten att reagera ändamålsenligt på incidenten i fråga. Medlemsstaterna ska informera allmänheten om de anser att det skulle ligga i allmänhetens intresse.

Artikel 16
Standarder

För att främja ett enhetligt genomförande av detta direktiv ska medlemsstaterna, när det är användbart och utan att föreskriva eller gynna användning av en viss typ av teknik, uppmuntra användningen av europeiska och internationellt erkända standarder och tekniska specifikationer som är relevanta för åtgärder för säkerhet och motståndskraft som är tillämpliga på kritiska entiteter.

Kapitel IV

Kritiska entiteter av särskild europeisk betydelse

Artikel 17
Identifiering av kritiska entiteter av särskild europeisk betydelse

1. En entitet ska betraktas som en kritisk entitet av särskild europeisk betydelse om
 - a) den har identifierats som en kritisk entitet enligt artikel 6.1,
 - b) den tillhandahåller samma eller liknande samhällsviktiga tjänster till eller i minst sex medlemsstater, och
 - c) den har mottagit en underrättelse enligt punkt 3 i denna artikel.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att en kritisk entitet, efter den underrättelse som avses i artikel 6.3, informerar sin behöriga myndighet om den tillhandahåller samhällsviktiga tjänster till eller i minst sex medlemsstater. I ett sådant fall ska medlemsstaterna säkerställa att den kritiska entiteten underrättar sin behöriga myndighet om de samhällsviktiga tjänster som den tillhandahåller till eller i dessa medlemsstater och till eller i vilka medlemsstater den tillhandahåller sådana samhällsviktiga tjänster. Medlemsstaterna ska utan onödigt dröjsmål underrätta kommissionen om identiteten på dessa kritiska entiteter och den information som de tillhandahåller enligt denna punkt.

Kommissionen ska samråda med den behöriga myndigheten i den medlemsstat som identifierat en kritisk entitet som avses i första stycket, den behöriga myndigheten i andra berörda medlemsstater samt den kritiska entiteten i fråga. Vid dessa samråd ska varje medlemsstat informera kommissionen om den bedömer att de tjänster som den kritiska entiteten tillhandahåller den medlemsstaten är samhällsviktiga tjänster.

3. Om kommissionen, på grundval av de samråd som avses i punkt 2 i denna artikel, fastställer att den berörda kritiska entiteten tillhandahåller samhällsviktiga tjänster till eller i fler än sex medlemsstater, ska kommissionen underrätta den berörda entiteten, genom dess behöriga myndighet, om att den betraktas som en kritisk entitet av särskild europeisk betydelse och informera den kritiska entiteten om dess skyldigheter enligt detta kapitel samt från och med vilken dag dessa skyldigheter är tillämpliga på den. När kommissionen underrättar den behöriga myndigheten om sitt beslut att betrakta en kritisk entitet som en kritisk entitet av särskild europeisk betydelse ska den behöriga myndigheten utan onödigt dröjsmål vidarebefordra den underrättelsen till den kritiska entiteten.
4. Detta kapitel ska tillämpas på den berörda kritiska entiteten av särskild europeisk betydelse från och med dagen för mottagandet av den underrättelse som avses i punkt 3 i denna artikel.

Artikel 18
Rådgivande uppdrag

1. På begäran av den medlemsstat som har identifierat en kritisk entitet av särskild europeisk betydelse som en kritisk entitet enligt artikel 6.1 ska kommissionen anordna ett rådgivande uppdrag för att bedöma de åtgärder som den kritiska entiteten har infört för att uppfylla sina skyldigheter enligt kapitel III.

2. På eget initiativ eller på begäran av en eller flera medlemsstater till eller i vilka den samhällsviktiga tjänsten tillhandahålls, och under förutsättning att den medlemsstat som har identifierat en kritisk entitet av särskild europeisk betydelse som en kritisk entitet enligt artikel 6.1 samtycker till detta, ska kommissionen anordna ett sådant rådgivande uppdrag som avses i punkt 1 i den här artikeln.

3. På motiverad begäran från kommissionen eller från en eller flera medlemsstater till eller i vilka den samhällsviktiga tjänsten tillhandahålls, ska den medlemsstat som har identifierat en kritisk entitet av särskild europeisk betydelse som en kritisk entitet enligt artikel 6.1 tillhandahålla kommissionen följande:
- a) Relevanta delar av riskbedömningen av kritiska entiteter.
 - b) En förteckning över relevanta åtgärder som vidtagits i enlighet med artikel 13.
 - c) Tillsyns- eller efterlevnadskontrollåtgärder, inbegripet bedömningar av efterlevnad eller utfärdade förelägganden, som dess behöriga myndighet har vidtagit enligt artiklarna 21 och 22 med avseende på den kritiska entiteten.
4. Det rådgivande uppdraget ska rapportera sina slutsatser till kommissionen, den medlemsstat som har identifierat en kritisk entitet av särskild europeisk betydelse som en kritisk entitet enligt artikel 6.1, de medlemsstater till eller i vilka den samhällsviktiga tjänsten tillhandahålls och den berörda kritiska entiteten inom tre månader efter det att det rådgivande uppdraget har avslutats.

De medlemsstater till eller i vilka den samhällsviktiga tjänsten tillhandahålls ska analysera den rapport som avses i första stycket och, om så är nödvändigt, ge kommissionen råd om huruvida den berörda kritiska entiteten av särskild europeisk betydelse uppfyller sina skyldigheter enligt kapitel III och, i förekommande fall, vilka åtgärder som skulle kunna vidtas för att förbättra den kritiska entitetens motståndskraft.

Kommissionen ska på grundval av den rådgivning som avses i andra stycket i denna punkt meddela sitt yttrande till den medlemsstat som har identifierat en kritisk entitet av särskild europeisk betydelse som en kritisk entitet enligt artikel 6.1, de medlemsstater till eller i vilka den samhällsviktiga tjänsten tillhandahålls och den kritiska entiteten om huruvida den kritiska entiteten uppfyller sina skyldigheter enligt kapitel III och i förekommande fall vilka åtgärder som skulle kunna vidtas för att förbättra den kritiska entitetens motståndskraft.

Den medlemsstat som har identifierat en kritisk entitet av särskild europeisk betydelse som en kritisk entitet enligt artikel 6.1 ska säkerställa att dess behöriga myndighet och den berörda kritiska entiteten tar vederbörlig hänsyn till det yttrande som avses i tredje stycket i den här punkten och lämna information till kommissionen och de medlemsstater till eller i vilka den samhällsviktiga tjänsten tillhandahålls om åtgärder som den har vidtagit i enlighet med det yttrandet.

5. Varje rådgivande uppdrag ska bestå av experter från den medlemsstat där den kritiska entiteten av särskild europeisk betydelse är belägen, experter från de medlemsstater till eller i vilka den samhällsviktiga tjänsten tillhandahålls och företrädare för kommissionen. Dessa medlemsstater får föreslå kandidater för att delta i ett rådgivande uppdrag. Kommissionen ska, efter samråd med den medlemsstat som har identifierat en kritisk entitet av särskild europeisk betydelse som en kritisk entitet enligt artikel 6.1, välja ut och utnämna medlemmarna i varje rådgivande uppdrag i enlighet med deras yrkesmässiga kapacitet och, när så är möjligt, säkerställa en geografiskt balanserad representation från alla dessa medlemsstater. Medlemmarna i det rådgivande uppdraget ska när så krävs ha ett giltigt och lämpligt säkerhetsgodkännande. Kommissionen ska täcka kostnaderna i samband med deltagandet i rådgivande uppdrag.

Kommissionen ska anordna programmet för varje rådgivande uppdrag i samråd med deltagarna i det rådgivande uppdraget i fråga och i överenskommelse med den medlemsstat som har identifierat en kritisk entitet av särskild europeisk betydelse som en kritisk entitet enligt artikel 6.1.

6. Kommissionen ska anta en genomförandeakt om regler för förfaranden för begäranden om att anordna rådgivande uppdrag, för hantering av sådana begäranden, för genomförande av och rapportering från rådgivande uppdrag och för hantering av kommunikationen av kommissionens yttrande som avses i punkt 4 tredje stycket i denna artikel samt om de åtgärder som vidtagits, med vederbörlig hänsyn tagen till de berörda uppgifternas konfidentialitet och kommersiella känslighet. Denna genomförandeakt ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 24.2.
7. Medlemsstaterna ska säkerställa att kritiska entiteter av särskild europeisk betydelse ger det rådgivande uppdraget åtkomst till uppgifter, system och anläggningar som rör tillhandahållandet av deras samhällsviktiga tjänster som är nödvändiga för utförandet av det berörda rådgivande uppdraget.
8. Rådgivande uppdrag ska genomföras i enlighet med tillämplig nationell rätt i den medlemsstat där de äger rum, med respekt för den medlemsstatens ansvar för den nationella säkerheten och skyddet av sina säkerhetsintressen.

9. När kommissionen anordnar rådgivande uppdrag ska den ta hänsyn till rapporterna från inspektioner som kommissionen har genomfört enligt förordningarna (EG) nr 725/2004 och (EG) nr 300/2008 och till rapporterna från övervakning som kommissionen har utfört enligt direktiv 2005/65/EG med avseende på den berörda kritiska entiteten.
10. Kommissionen ska underrätta den grupp för kritiska entiteters motståndskraft som avses i artikel 19 när ett rådgivande uppdrag anordnas. Den medlemsstat där det rådgivande uppdraget ägde rum och kommissionen ska även informera gruppen för kritiska entiteters motståndskraft om de viktigaste resultaten av det rådgivande uppdraget och de tillvaratagna erfarenheterna i syfte att underlätta ett ömsesidigt lärande.

Kapitel V

Samarbete och rapportering

Artikel 19

Gruppen för kritiska entiteters motståndskraft

1. En grupp för kritiska entiteters motståndskraft inrättas härmed. Gruppen för kritiska entiteters motståndskraft ska ge kommissionen stöd och underlätta samarbete mellan medlemsstaterna och informationsutbyte om frågor som rör detta direktiv.

2. Gruppen för kritiska entiteters motståndskraft ska bestå av företrädare för medlemsstaterna och kommissionen, vid behov med säkerhetsgodkännande. Gruppen för kritiska entiteters motståndskraft får bjuda in andra berörda parter att delta i sitt arbete när detta är relevant för fullgörandet av gruppens uppgifter. Om Europaparlamentet så begär får kommissionen bjuda in experter från Europaparlamentet att närvara vid möten i gruppen för kritiska entiteters motståndskraft.

Kommissionens företrädare ska vara ordförande för gruppen för kritiska entiteters motståndskraft.

3. Gruppen för kritiska entiteters motståndskraft ska ha följande uppgifter:
- a) Stödja kommissionen med att bistå medlemsstaterna för att stärka deras kapacitet att bidra till att säkerställa kritiska entiteters motståndskraft i enlighet med detta direktiv.
 - b) Analysera strategierna för att identifiera bästa praxis för strategierna.
 - c) Underlätta utbyte av bästa praxis i fråga om medlemsstaternas identifiering av kritiska entiteter enligt artikel 6.1, inbegripet i förhållande till gränsöverskridande och sektorsöverskridande beroenden och med avseende på risker och incidenter.
 - d) När så är lämpligt, bidra i frågor som rör detta direktiv till dokument om motståndskraft på unionsnivå.

- e) Bidra till utarbetandet av de riktlinjer som avses i artiklarna 7.3 och 13.5 och, på begäran, eventuella delegerade akter eller genomförandeakter som antas enligt detta direktiv.
- f) Analysera de sammanfattande rapporter som avses i artikel 9.3 i syfte att främja utbyte av bästa praxis om de åtgärder som vidtagits i enlighet med artikel 15.3.
- g) Utbyta bästa praxis angående den incidentanmälan som avses i artikel 15.
- h) Diskutera de sammanfattande rapporterna från rådgivande uppdrag och tillvaratagna erfarenheter i enlighet med artikel 18.10.
- i) Utbyta information och bästa praxis om innovation, forskning och utveckling som rör kritiska entiteters motståndskraft i enlighet med detta direktiv.
- j) Vid behov utbyta information om frågor som rör kritiska entiteters motståndskraft med unionens berörda institutioner, organ och byråer.

4. Gruppen för kritiska entiteters motståndskraft ska, senast den ... [24 månader från och med den dag då detta direktiv träder i kraft] och därefter vartannat år, utarbeta ett arbetsprogram med åtgärder som ska vidtas för att genomföra dess mål och uppgifter. Det arbetsprogrammet ska överensstämma med kraven i och målen för detta direktiv.
5. Gruppen för kritiska entiteters motståndskraft ska regelbundet och under alla omständigheter minst en gång om året sammanträda med den samarbetsgrupp som inrättats enligt direktiv (EU) .../...⁺ för att främja och underlätta samarbete och informationsutbyte.
6. Kommissionen får anta genomförandeakter i vilka fastställs de förfaranden som krävs för verksamheten i gruppen för kritiska entiteters motståndskraft, under iakttagande av artikel 1.4. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 24.2.
7. Kommissionen ska till gruppen för kritiska entiteters motståndskraft lämna en sammanfattande rapport om den information som har lämnats av medlemsstaterna enligt artiklarna 4.3 och 5.4 senast den ... [fyra år från och med den dag då detta direktiv träder i kraft] och därefter vid behov och minst vart fjärde år.

⁺ EUT: Vänligen för in numret på det direktiv som finns i dokument PE-CONS 32/22 (2020/0359(COD)).

Artikel 20

Kommissionens stöd till behöriga myndigheter och kritiska entiteter

1. Kommissionen ska när så är lämpligt ge medlemsstaterna och kritiska entiteter stöd för att uppfylla deras skyldigheter enligt detta direktiv. Kommissionen ska utarbeta en översikt på unionsnivå över gränsöverskridande och sektorsöverskridande risker för tillhandahållandet av samhällsviktiga tjänster, anordna rådgivande uppdrag enligt artiklarna 13.4 och 18 och underlätta informationsutbyte mellan medlemsstater och experter i hela unionen.
2. Kommissionen ska komplettera medlemsstaternas verksamhet som avses i artikel 10 genom att utveckla bästa praxis, vägledningsmaterial och metoder samt gränsöverskridande utbildningstillfällen och övningar för att testa kritiska entiteters motståndskraft.
3. Kommissionen ska informera medlemsstaterna om de ekonomiska resurser på unionsnivå som finns tillgängliga för medlemsstaterna för att stärka kritiska entiteters motståndskraft.

Kapitel VI

Tillsyn och efterlevnadskontroll

Artikel 21

Tillsyn och efterlevnadskontroll

1. För att bedöma om de entiteter som medlemsstaterna har identifierat som kritiska entiteter enligt artikel 6.1 fullgör de skyldigheter som fastställs i detta direktiv ska medlemsstaterna säkerställa att de behöriga myndigheterna har befogenheter och medel för att
 - a) genomföra inspektioner på plats av den kritiska infrastruktur och de lokaler som den kritiska entiteten använder för att tillhandahålla sina samhällsviktiga tjänster och tillsyn på distans av de åtgärder som vidtagits av kritiska entiteter i enlighet med artikel 13,
 - b) utföra eller beställa revisioner av kritiska entiteter.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheterna har befogenheter och medel för att, när så är nödvändigt för att fullgöra deras uppgifter enligt detta direktiv, kräva att entiteter enligt direktiv (EU) .../...⁺ som medlemsstaterna har identifierat som kritiska entiteter enligt det här direktivet inom en rimlig tidsfrist, som fastställs av dessa myndigheter, lämnar
 - a) den information som är nödvändig för att bedöma om de åtgärder som entiteterna har vidtagit för att säkerställa sin motståndskraft uppfyller kraven i artikel 13,

⁺ EUT: Vänligen för in numret på det direktiv som finns i dokument PE-CONS 32/22 (2020/0359(COD)).

- b) bevis på att de åtgärderna faktiskt har genomförts, inklusive resultatet av en revision som har utförts av en oberoende och kvalificerad revisor som har valts av entiteten och som har utförts på entitetens bekostnad.

När de behöriga myndigheterna begär denna information ska de ange syftet med kravet och specificera vilken information som krävs.

- 3. Utan att det påverkar möjligheten att ålägga sanktioner i enlighet med artikel 22 får de behöriga myndigheterna, efter de tillsynsåtgärder som avses i punkt 1 i den här artikeln eller den bedömning av information som avses i punkt 2 i den här artikeln, beordra de berörda kritiska entiteterna att vidta de åtgärder som är nödvändiga och proportionella för att avhjälpa konstaterade överträdelser av detta direktiv, inom en rimlig tidsfrist som fastställs av de myndigheterna, och att lämna information om de åtgärder som har vidtagits till de myndigheterna. Sådana förelägganden ska framför allt ta hänsyn till hur allvarlig överträdelsen är.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att de befogenheter som anges i punkterna 1, 2 och 3 endast kan utövas om de omfattas av lämpliga skyddsåtgärder. Sådana skyddsåtgärder ska särskilt garantera att befogenheterna utövas på ett objektiva, öppet och proportionerligt sätt och att de berörda kritiska entiteternas rättigheter och legitima intressen, såsom skyddet av handels- och affärshemligheter, skyddas på vederbörligt sätt, däribland rätten att höras, rätten till försvar och rätten till rättslig prövning inför en oberoende domstol.
5. Medlemsstaterna ska säkerställa att när en behörig myndighet enligt detta direktiv bedömer efterlevnaden hos en kritisk entitet enligt denna artikel ska den behöriga myndigheten informera de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna enligt direktiv (EU) .../...⁺. I detta syfte ska medlemsstaterna säkerställa att de behöriga myndigheterna enligt det här direktivet kan begära att de behöriga myndigheterna enligt direktiv (EU) .../...⁺ ska utöva sina tillsyns- och efterlevnadskontrollbefogenheter med avseende på en entitet enligt det direktivet som har identifierats som en kritisk entitet enligt det här direktivet. För det ändamålet ska medlemsstaterna säkerställa att de behöriga myndigheterna enligt det här direktivet samarbetar och utbyter information med de behöriga myndigheterna enligt direktiv (EU) .../...⁺.

⁺ EUT: Vänligen för in numret på det direktiv som finns i dokument PE-CONS 32/22 (2020/0359(COD)).

Artikel 22

Sanktioner

Medlemsstaterna ska fastställa regler om sanktioner för överträdelse av de nationella åtgärder som antagits enligt detta direktiv och vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de tillämpas. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande. Medlemsstaterna ska till kommissionen anmäla dessa regler och åtgärder senast den ... [21 månader från och med den dag då detta direktiv träder i kraft] samt utan dröjsmål eventuella ändringar som berör dem.

Kapitel VII

Delegerade akter och genomförandeakter

Artikel 23

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 5.1 ska ges till kommissionen för en period på fem år från och med den ... [den dag då detta direktiv träder i kraft].
3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 5.1 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i Europeiska unionens officiella tidning, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
4. Innan kommissionen antar en delegerad akt ska den samråda med experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning.

5. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
6. En delegerad akt som antas enligt artikel 5.1 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period på två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 24

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Kapitel VIII

Slutbestämmelser

Artikel 25

Rapportering och översyn

Kommissionen ska senast den ... [54 månader från och med den dag då detta direktiv träder i kraft] överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet med en bedömning av i vilken utsträckning varje medlemsstat har vidtagit de åtgärder som är nödvändiga för att följa detta direktiv.

Kommissionen ska regelbundet se över hur detta direktiv fungerar och rapportera resultaten till Europaparlamentet och rådet. Rapporten ska framför allt bedöma mervärdet av detta direktiv, dess effekt när det gäller att säkerställa kritiska entiteters motståndskraft och huruvida bilagan till detta direktiv bör ändras. Kommissionen ska lämna den första rapporten senast den ... [sex år och fem månader från och med den dag då detta direktiv träder i kraft]. Vid rapportering enligt denna artikel ska kommissionen beakta relevanta dokument från gruppen för kritiska entiteters motståndskraft.

Artikel 26
Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast den ... [21 månader från och med den dag då detta direktiv träder i kraft] anta och offentliggöra de bestämmelser som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast underrätta kommissionen om detta.

De ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den ... [21 månader från och med den dag då detta direktiv träder i kraft plus en dag].

2. När en medlemsstat antar de bestämmelser som avses i punkt 1 ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

Artikel 27
Upphävande av direktiv 2008/114/EG

Direktiv 2008/114/EG ska upphöra att gälla med verkan från och med den ... [det datum som anges i artikel 26.1 andra stycket].

Hänvisningar till det upphävda direktivet ska anses som hänvisningar till det här direktivet.

Artikel 28
Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 29
Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande

BILAGA

Sektorer, undersektorer och kategorier av entiteter

Sektorer	Undersektorer	Kategorier av entiteter
1. Energi	a) Elektricitet	– Elföretag enligt definitionen i artikel 2.57 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/944 ¹ som bedriver <i>leverans</i> enligt definitionen i artikel 2.12 i det direktivet
		– Systemansvariga för distributionssystem enligt definitionen i artikel 2.29 i direktiv (EU) 2019/944
		– Systemansvariga för överföringssystem enligt definitionen i artikel 2.35 i direktiv (EU) 2019/944
		– Producenter enligt definitionen i artikel 2.38 i direktiv (EU) 2019/944
		– Nominerade elmarknadsoperatörer enligt definitionen i artikel 2.8 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/943 ²

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/944 av den 5 juni 2019 om gemensamma regler för den inre marknaden för el och om ändring av direktiv 2012/27/EU (EUT L 158, 14.6.2019, s. 125).

² Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/943 av den 5 juni 2019 om den inre marknaden för el (EUT L 158, 14.6.2019, s. 54).

Sektorer	Undersektorer	Kategorier av entiteter
		– Marknadsaktörer enligt definitionen i artikel 2.25 i förordning (EU) 2019/943 som tillhandahåller aggregering, efterfrågefleksibilitet eller energilagringstjänster enligt definitionerna i artikel 2.18, 2.20 och 2.59 i direktiv (EU) 2019/944
	b) Fjärrvärme eller fjärrkyla	– Operatörer av fjärrvärme eller fjärrkyla enligt definitionen i artikel 2.19 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/2001 ¹
	c) Olja	– Operatörer av oljeledningar
		– Operatörer av anläggningar för oljeproduktion, raffinaderier, bearbetningsanläggningar och anläggningar för lagring och överföring av olja
		– Centrala lagringsenheter enligt definitionen i artikel 2 f i rådets direktiv 2009/119/EG ²

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/2001 av den 11 december 2018 om främjande av användningen av energi från förnybara energikällor (EUT L 328, 21.12.2018, s. 82).

² Rådets direktiv 2009/119/EG av den 14 september 2009 om skyldighet för medlemsstaterna att inneha minimilager av råolja och/eller petroleumprodukter (EUT L 265, 9.10.2009, s. 9).

Sektorer	Undersektorer	Kategorier av entiteter
	d) Gas	– Gashandelsföretag eller gashandlare enligt definitionen i artikel 2.8 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/73/EG ¹
		– Systemansvariga för distributionssystemet enligt definitionen i artikel 2.6 i direktiv 2009/73/EG
		– Systemansvariga för överföringssystemet enligt definitionen i artikel 2.4 i direktiv 2009/73/EG
		– Systemansvariga för lagringssystemet enligt definitionen i artikel 2.10 i direktiv 2009/73/EG
		– Systemansvariga för en LNG-anläggning enligt definitionen i artikel 2.12 i direktiv 2009/73/EG
		– Naturgasföretag enligt definitionen i artikel 2.1 i direktiv 2009/73/EG
		– Operatörer av raffinaderier och bearbetningsanläggningar för naturgas
	e) Vätgas	– Operatörer av produktion, lagring och överföring av vätgas

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/73/EG av den 13 juli 2009 om gemensamma regler för den inre marknaden för naturgas och om upphävande av direktiv 2003/55/EG (EUT L 211, 14.8.2009, s. 94).

Sektorer	Undersektorer	Kategorier av entiteter
2. Transport	a) Luftfart	– Lufttrafikföretag enligt definitionen i artikel 3.4 i förordning (EG) nr 300/2008 och som används för kommersiella syften
		– Flygplatsens ledningsenheter enligt definitionen i artikel 2.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/12/EG ¹ , flygplatser enligt definitionen i artikel 2.1 i det direktivet, inbegripet de huvudflygplatser som förtecknas i avsnitt 2 i bilaga II till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1315/2013 ² och entiteter som driver kringliggande installationer vid flygplatser
		– Operatörer inom trafikstyrning och trafikledning som tillhandahåller flygkontrolltjänster enligt definitionen i artikel 2.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 549/2004 ³

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/12/EG av den 11 mars 2009 om flygplatsavgifter (EUT L 70, 14.3.2009, s. 11).

² Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1315/2013 av den 11 december 2013 om unionens riktlinjer för utbyggnad av det transeuropeiska transportnätet och om upphävande av beslut nr 661/2010/EU (EUT L 348, 20.12.2013, s. 1).

³ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 549/2004 av den 10 mars 2004 om ramen för inrättande av det gemensamma europeiska luftrummet ("ramförordning") (EUT L 96, 31.3.2004, s. 1).

Sektorer	Undersektorer	Kategorier av entiteter
	b) Järnväg	– Infrastrukturförvaltare enligt definitionen i artikel 3.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/34/EU ¹
		– Järnvägsföretag enligt definitionen i artikel 3.1 i direktiv 2012/34/EU och tjänsteleverantörer enligt definitionen i artikel 3.12 i det direktivet
	c) Vatten	– Transportföretag som bedriver persontrafik och godstrafik på inre vattenvägar, till havs och längs kuster, enligt definitionerna för sjötransport i bilaga I till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 725/2004, exklusive de enskilda fartyg som drivs av dessa företag

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/34/EU av den 21 november 2012 om inrättande av ett gemensamt europeiskt järnvägsområde (EUT L 343, 14.12.2012, s. 32).

Sektorer	Undersektorer	Kategorier av entiteter
		<ul style="list-style-type: none"> <li data-bbox="962 230 1442 600">– Ledningsenheter för hamnar enligt definitionen i artikel 3.1 i direktiv 2005/65/EG, inbegripet deras hamnanläggningar enligt definitionen i artikel 2.11 i förordning (EG) nr 725/2004, och entiteter som sköter anläggningar och utrustning i hamnar <li data-bbox="962 611 1442 824">– Operatörer av sjötrafikinformationstjänst (VTS) enligt definitionen i artikel 3 o i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/59/EG¹

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/59/EG av den 27 juni 2002 om inrättande av ett övervaknings- och informationssystem för sjötrafik i gemenskapen och om upphävande av rådets direktiv 93/75/EEG (EGT L 208, 5.8.2002, s. 10).

Sektorer	Undersektorer	Kategorier av entiteter
	d) Väg	<ul style="list-style-type: none"> <li data-bbox="962 230 1447 633">– Vägmyndigheter enligt definitionen i artikel 2.12 i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/962¹ med ansvar för trafikstyrning, med undantag för offentliga entiteter för vilka trafikstyrning eller driften av intelligenta transportsystem är en icke väsentlig del av deras allmänna verksamhet <li data-bbox="962 633 1447 833">– Operatörer av intelligenta transportsystem enligt definitionen i artikel 4.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/40/EU²

¹ Kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/962 av den 18 december 2014 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/40/EU vad gäller tillhandahållande av EU-omfattande realtidstrafikinformatiönsjånster (EUT L 157, 23.6.2015, s. 21).

² Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/40/EU av den 7 juli 2010 om ett ramverk för införande av intelligenta transportsystem på vägtransportområdet och för gränssnitt mot andra transportslag (EUT L 207, 6.8.2010, s. 1).

Sektorer	Undersektorer	Kategorier av entiteter
	e) Kollektivtrafik	– Kollektivtrafikföretag enligt definitionen i artikel 2 d i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1370/2007 ¹
3. Bankverksamhet		– Kreditinstitut enligt definitionen i artikel 4.1 i förordning (EU) nr 575/2013
4. Finansmarknads- infrastruktur		– Operatörer av handelsplatser enligt definitionen i artikel 4.24 i direktiv 2014/65/EU
		– Centrala motparter enligt definitionen i artikel 2.1 i förordning (EU) nr 648/2012

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1370/2007 av den 23 oktober 2007 om kollektivtrafik på järnväg och väg och om upphävande av rådets förordning (EEG) nr 1191/69 och (EEG) nr 1107/70 (EUT L 315, 3.12.2007, s. 1).

Sektorer	Undersektorer	Kategorier av entiteter
5. Hälso- och sjukvård		– Vårdgivare enligt definitionen i artikel 3 g i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/24/EU ¹
		– EU-referenslaboratorier som avses i artikel 15 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) .../... ²⁺
		– Entiteter som bedriver forskning och utveckling avseende läkemedel enligt definitionen i artikel 1.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/83/EG ³

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/24/EU av den 9 mars 2011 om tillämpningen av patienträttigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård (EUT L 88, 4.4.2011, s. 45).

² Europaparlamentets och rådets förordning (EU) .../... av den ... om allvarliga gränsöverskridande hot mot människors hälsa och om upphävande av beslut nr 1082/2013/EU (EUT ...).

⁺ EUT: Vänligen inför numret på förordningen i dokument PE-CONS 40/22 [2020/0322 (COD)] och inför nummer, datum och EUT-hänvisning för den förordningen i fotnoten.

³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/83/EG av den 6 november 2001 om upprättande av gemenskapsregler för humanläkemedel (EGT L 311, 28.11.2001, s. 67).

Sektorer	Undersektorer	Kategorier av entiteter
		– Entiteter som tillverkar farmaceutiska basprodukter och läkemedel som avses i huvudgrupp 21 avsnitt C i Nace Rev. 2
		– Entiteter som tillverkar medicintekniska produkter som betraktas som kritiska vid ett hot mot folkhälsan (<i>förteckning över kritiska medicintekniska produkter vid ett hot mot folkhälsan</i>) i den mening som avses i artikel 22 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2022/123 ¹
		– Entiteter med tillstånd att bedriva partihandel i den mening som avses i artikel 79 i direktiv 2001/83/EG

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2022/123 av den 25 januari 2022 om en förstärkt roll för Europeiska läkemedelsmyndigheten vid krisberedskap och krishantering avseende läkemedel och medicintekniska produkter (EUT L 20, 31.1.2022, s. 1).

Sektorer	Undersektorer	Kategorier av entiteter
6. Dricksvatten		– Leverantörer och distributörer av dricksvatten enligt definitionen i artikel 2.1 a i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2020/2184 ¹ , undantaget distributörer för vilka distribution av dricksvatten utgör en icke väsentlig del av deras allmänna verksamhet, som består i distribution av andra förnödenheter och varor
7. Avloppsvatten		– Verksamheter som samlar ihop, släpper ut och renar avloppsvatten från tätbebyggelse, hushållspillvatten eller industrispillvatten enligt definitionerna i artikel 2.1, 2.2 och 2.3 i rådets direktiv 91/271/EEG ² , undantaget verksamheter som samlar in, släpper ut eller renar avloppsvatten från tätbebyggelse, hushållspillvatten eller industrispillvatten som en icke väsentlig del av sin allmänna verksamhet

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2020/2184 av den 16 december 2020 om kvaliteten på dricksvatten, (EUT L 435, 23.12.2020, s. 1).

² Rådets direktiv 91/271/EEG av den 21 maj 1991 om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse (EGT L 135, 30.5.1991, s. 40).

Sektorer	Undersektorer	Kategorier av entiteter
8. Digital infrastruktur		– Leverantörer av internetknutpunkter enligt definitionen i artikel 6.18 i direktiv (EU) .../... ⁺
		– Leverantörer av DNS-tjänster enligt definitionen i artikel 6.20 i direktiv (EU) .../... ⁺ , med undantag för operatörer av rotnamnsservrar
		– Registreringsenheter för toppdomäner enligt definitionen i artikel 6.21 i direktiv (EU) .../... ⁺
		– Leverantörer av molntjänster enligt definitionen i artikel 6.30 i direktiv (EU) .../... ⁺
		– Tillhandahållare av datacentraltjänster enligt definitionen i artikel 6.31 i direktiv (EU) .../... ⁺

⁺ EUT: Vänligen för in numret på det direktiv som återfinns i dokument PE-CONS 32/22 (2020/0359(COD)).

Sektorer	Undersektorer	Kategorier av entiteter
		<ul style="list-style-type: none"> <li data-bbox="962 230 1447 376">– Tillhandahållare av nätverk för innehållsleverans enligt definitionen i artikel 6.32 i direktiv (EU) .../...⁺ <li data-bbox="962 387 1447 577">– Tillhandahållare av betrodda tjänster enligt definitionen i artikel 3.19 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014¹. <li data-bbox="962 589 1447 813">– Tillhandahållare av allmänna elektroniska kommunikationsnät enligt definitionen i artikel 2.8 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/1972² <li data-bbox="962 824 1447 1077">– Tillhandahållare av elektroniska kommunikationstjänster i den mening som avses i artikel 2.4 i direktiv (EU) 2018/1972 i den mån deras tjänster är allmänt tillgängliga

⁺ EUT: Vänligen för in numret på det direktiv som återfinns i dokument PE-CONS 32/22 (2020/0359(COD)).

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014 av den 23 juli 2014 om elektronisk identifiering och betrodda tjänster för elektroniska transaktioner på den inre marknaden och om upphävande av direktiv 1999/93/EG (EUT L 257, 28.8.2014, s. 73).

² Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/1972 av den 11 december 2018 om inrättande av en europeisk kodex för elektronisk kommunikation (EUT L 321, 17.12.2018, s. 36).

Sektorer	Undersektorer	Kategorier av entiteter
9. Offentlig förvaltning		– Offentliga förvaltningsentiteter hos nationella regeringar såsom de definieras av en medlemsstat i enlighet med nationell rätt
10. Rymden		– Operatörer av markbaserad infrastruktur som ägs, förvaltas och drivs av medlemsstater eller privata parter och som stöder tillhandahållandet av rymdbaserade tjänster, undantaget tillhandahållare av allmänna elektroniska kommunikationsnät enligt definitionen i artikel 2.8 i direktiv (EU) 2018/1972
11. Produktion, bearbetning och distribution av livsmedel		– Livsmedelsföretag enligt definitionen i artikel 3.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 178/2002 ¹ som uteslutande bedriver logistikverksamhet och grossisthandel samt storskalig industriell produktion och bearbetning

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 178/2002 av den 28 januari 2002 om allmänna principer och krav för livsmedelslagstiftning, om inrättande av Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet och om förfaranden i frågor som gäller livsmedelssäkerhet (EGT L 31, 1.2.2002, s. 1).